WEEKBLAD

Nederland : 25 Ct. - 20 BLZ.
België : 4 Frank. - 20 BLZ.

ROBBEDOES

12e JAARGANG. — Nr. 512. — 19 JANUARI 1950.

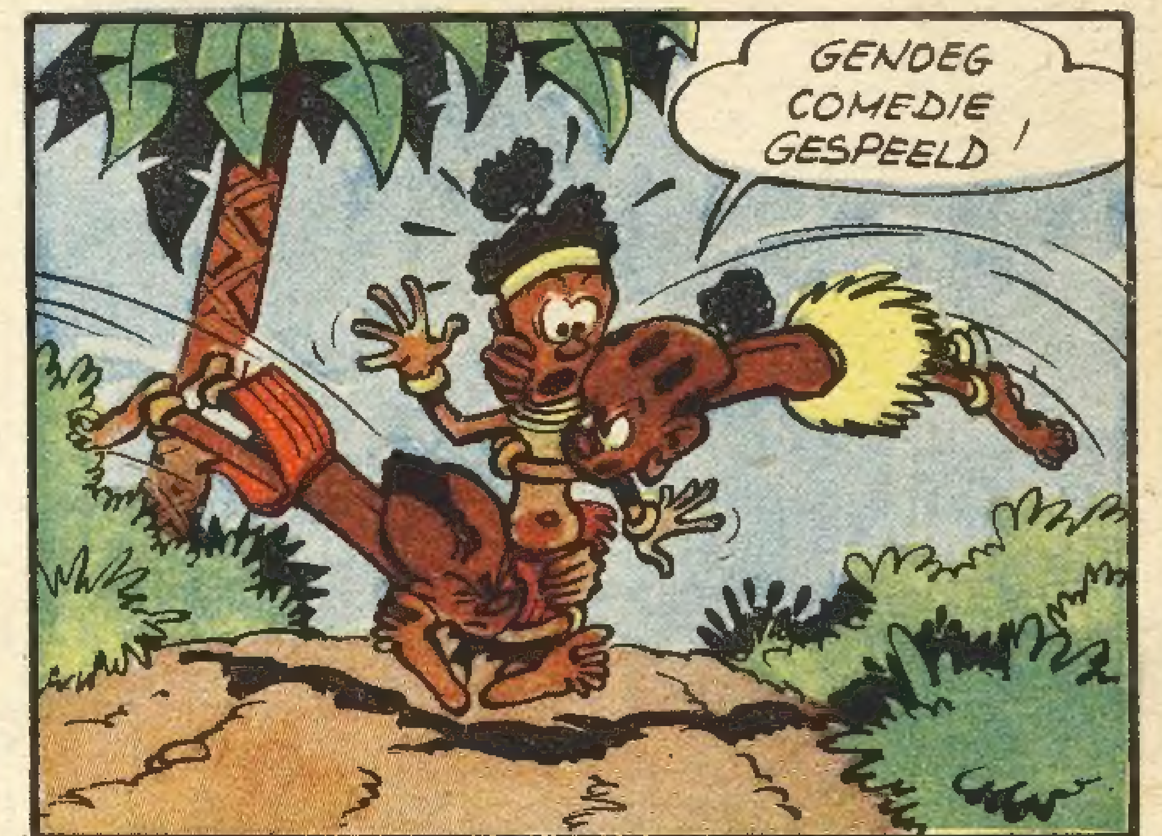

LUCKY LUKE

ONDANKS ALLE LISTEN VAN ZIJN MEDEDINGERS WINT LUCKY LUKE OP GRANDIOSE MANIER DE GROTE STEEPLE-CHASE

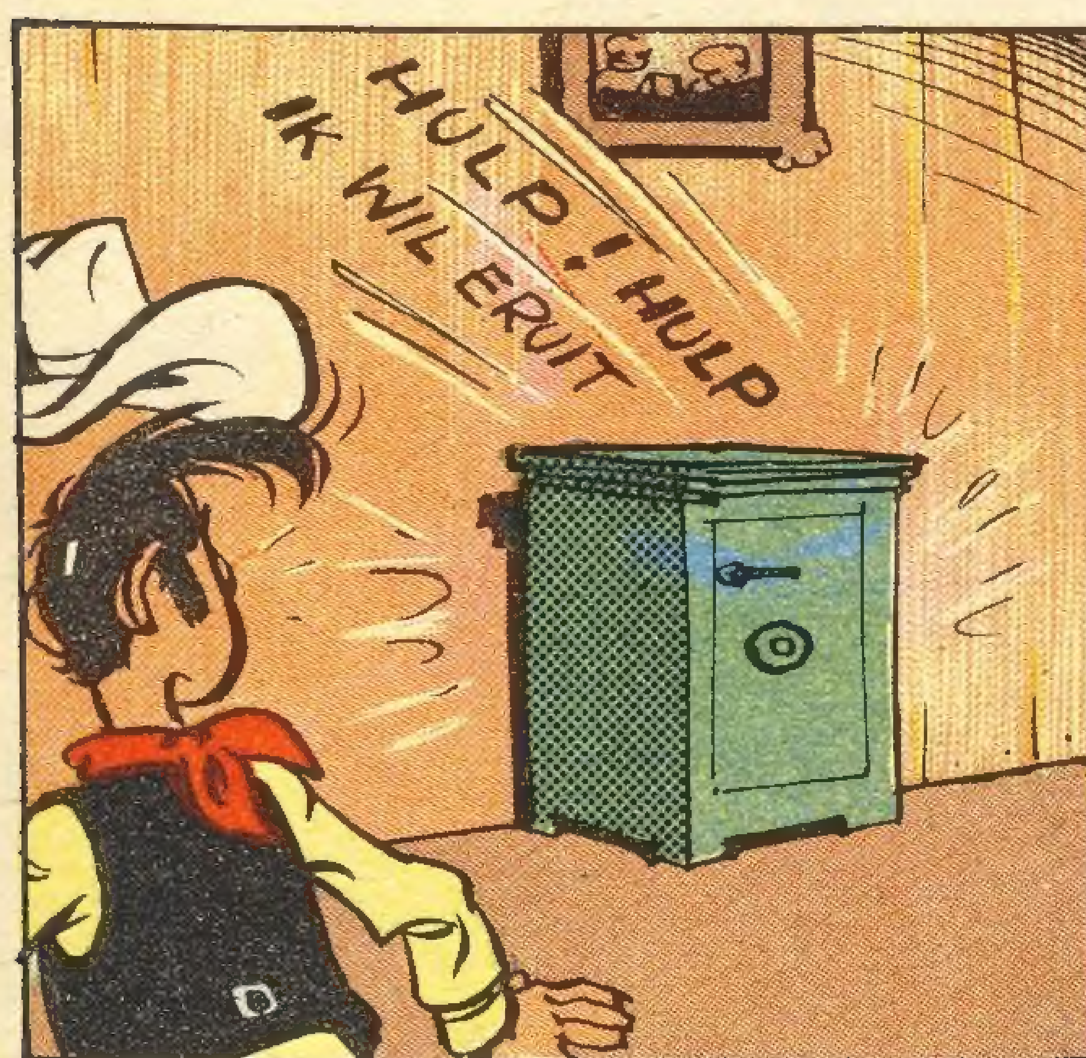

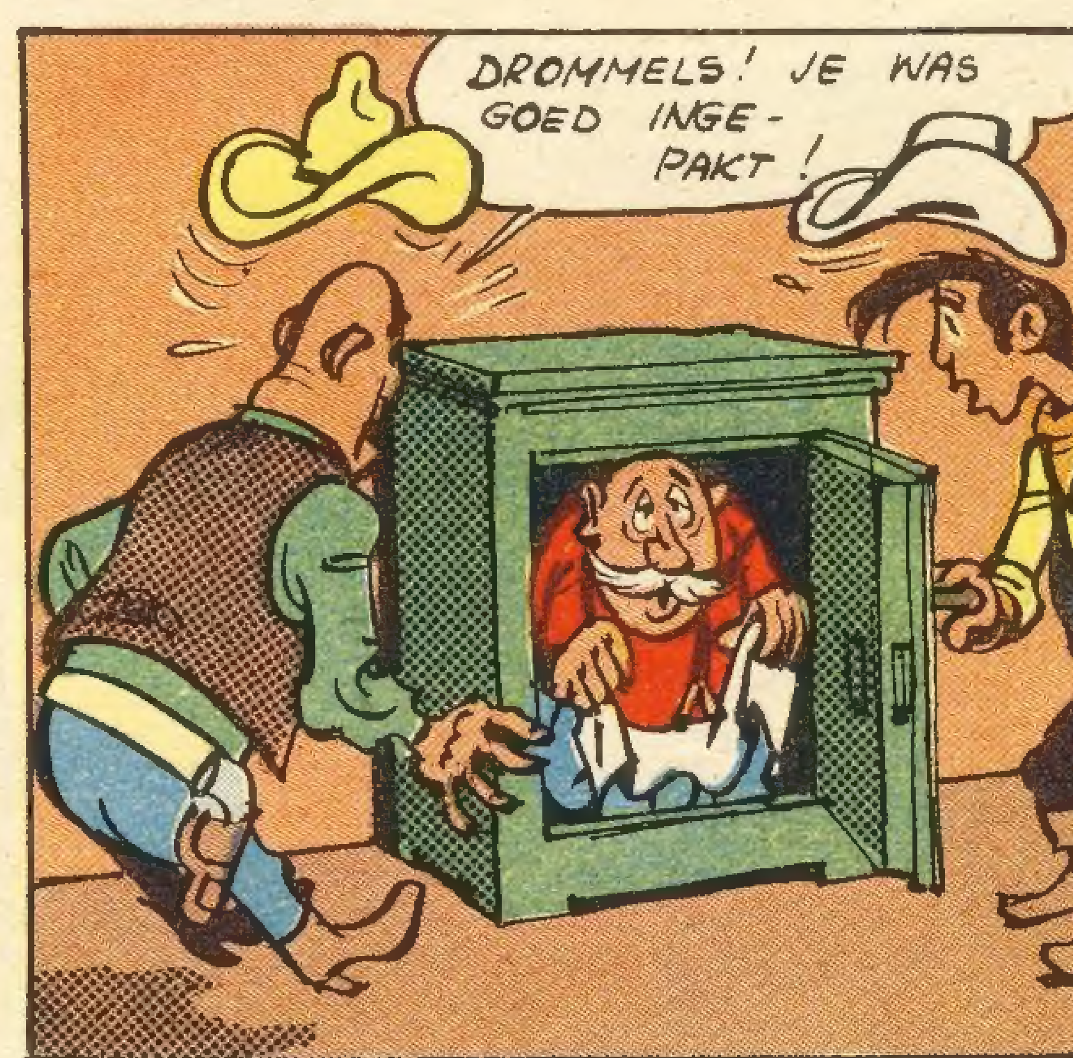

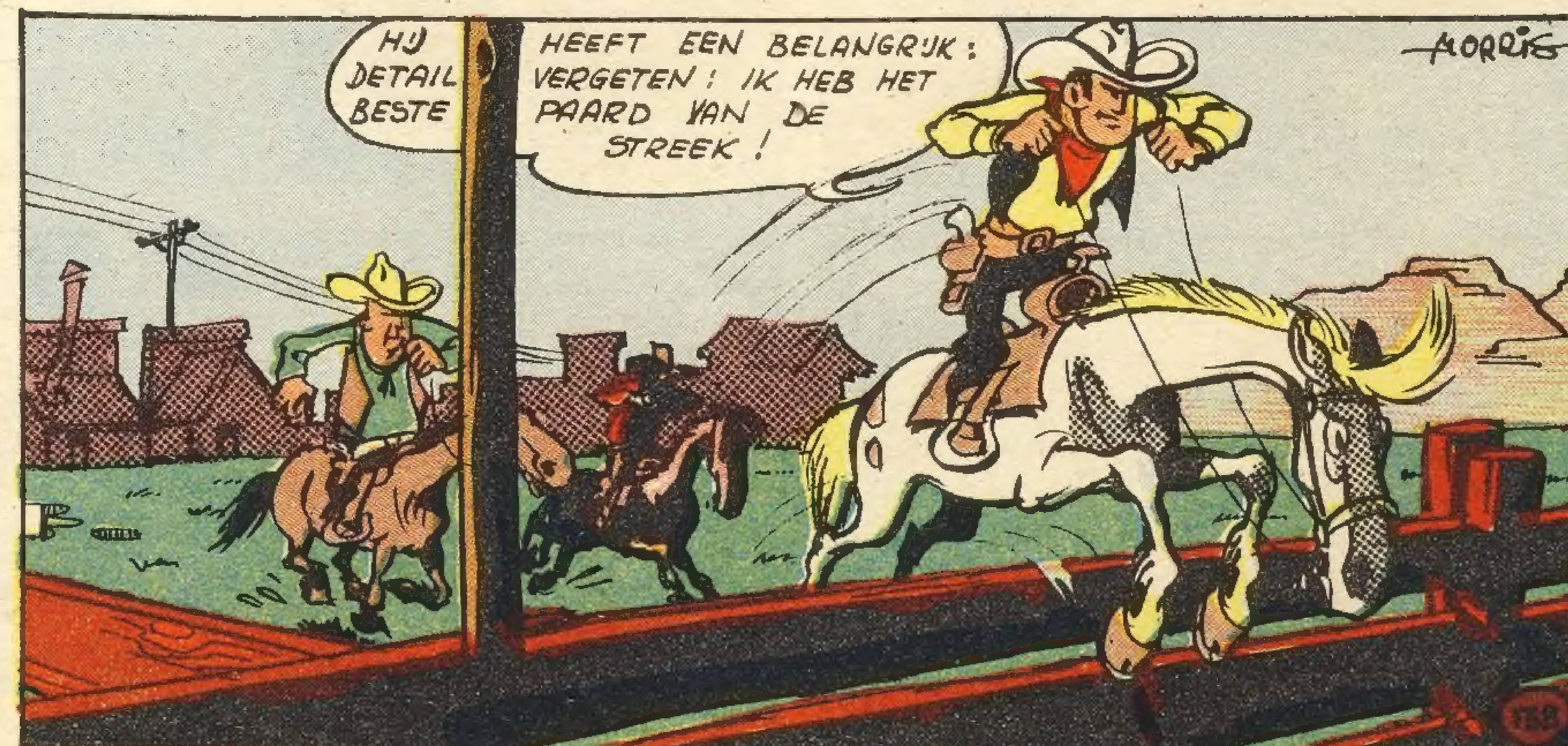

SURCOUF
DE KAPERSKONING

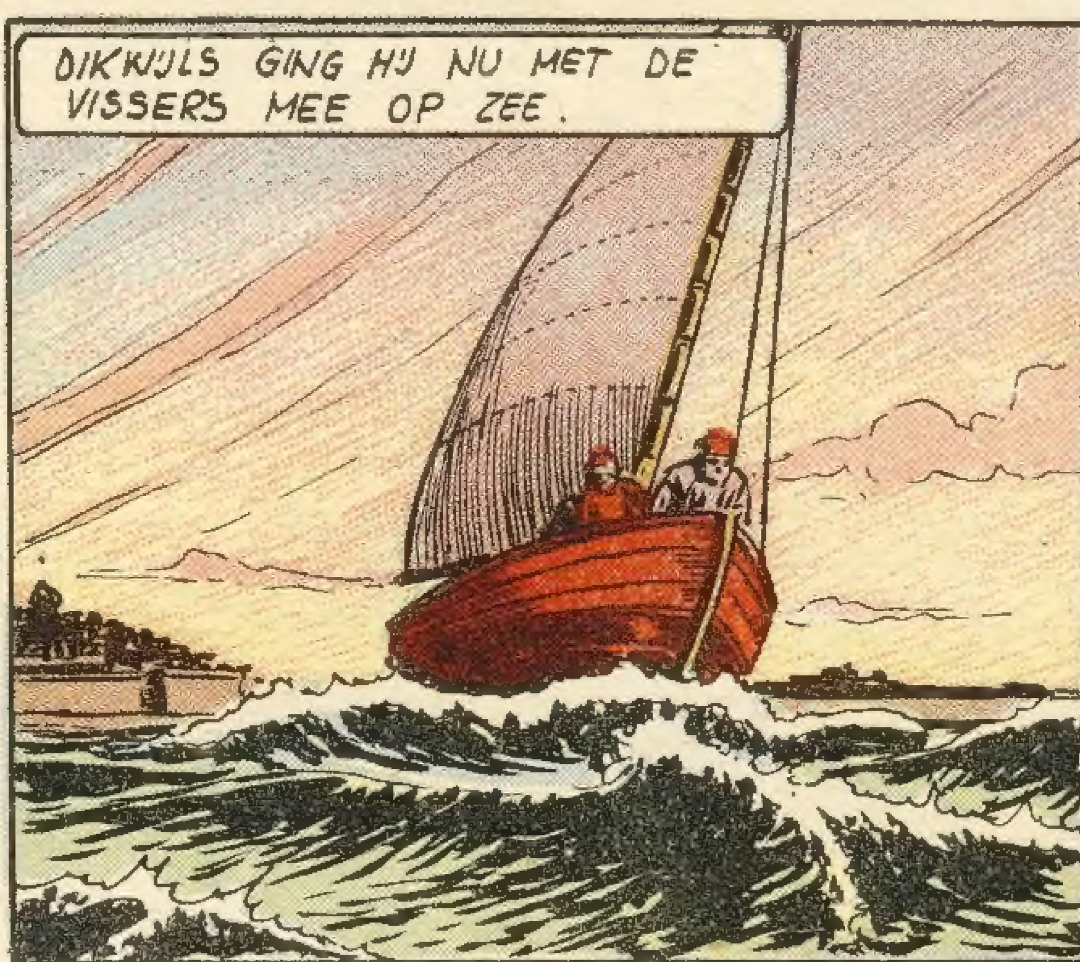
ROBERT HEEFT EEN GROTE ONTSNAPPINGSPOGING OP TOUW GEZET—OP HET OGENBLIK DAT DE JONGE REBELLEN HET COLLEGE WILLEN VERLATEN WORDEN ZIJ PLOTSELING GESTOORD.

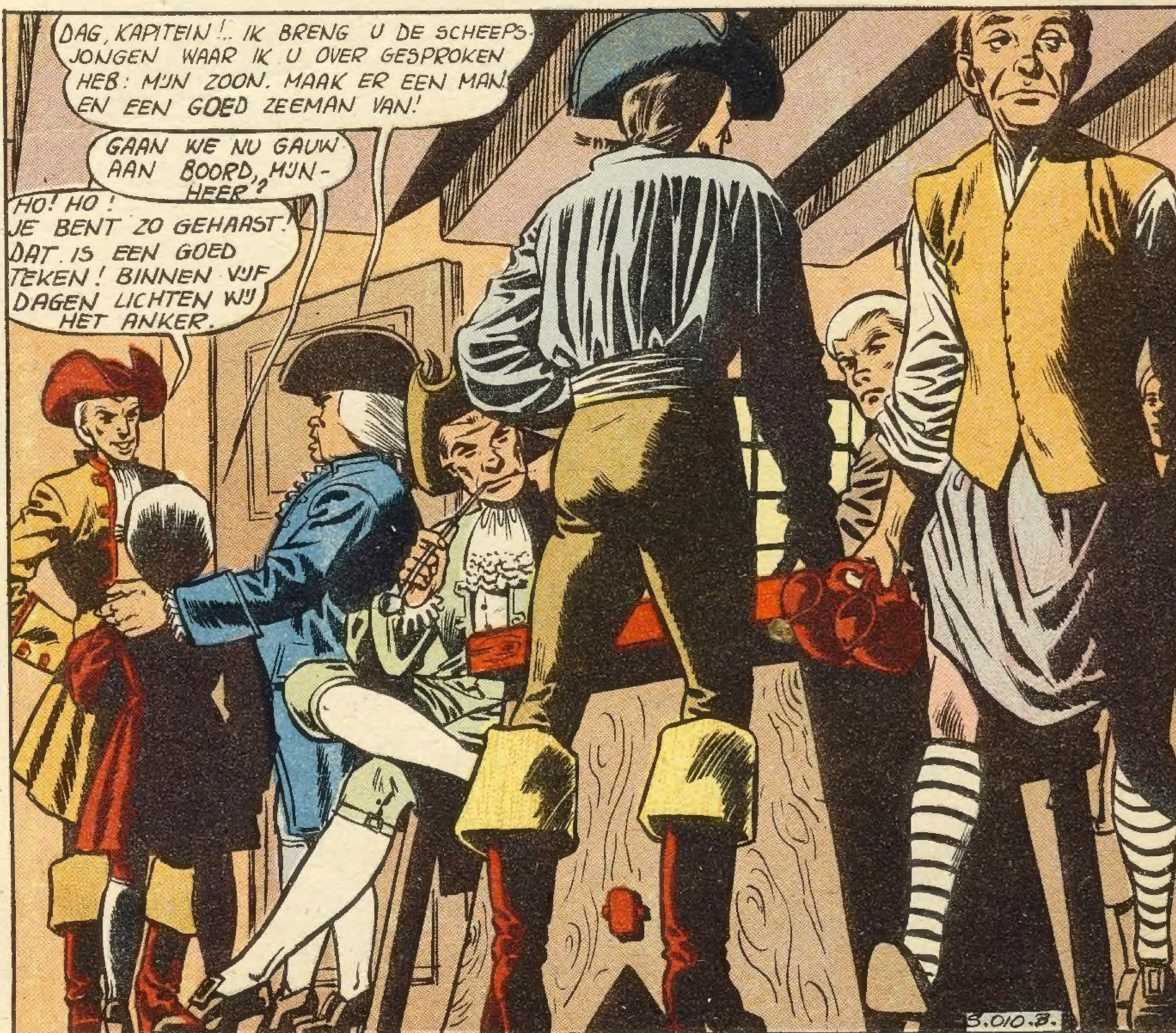

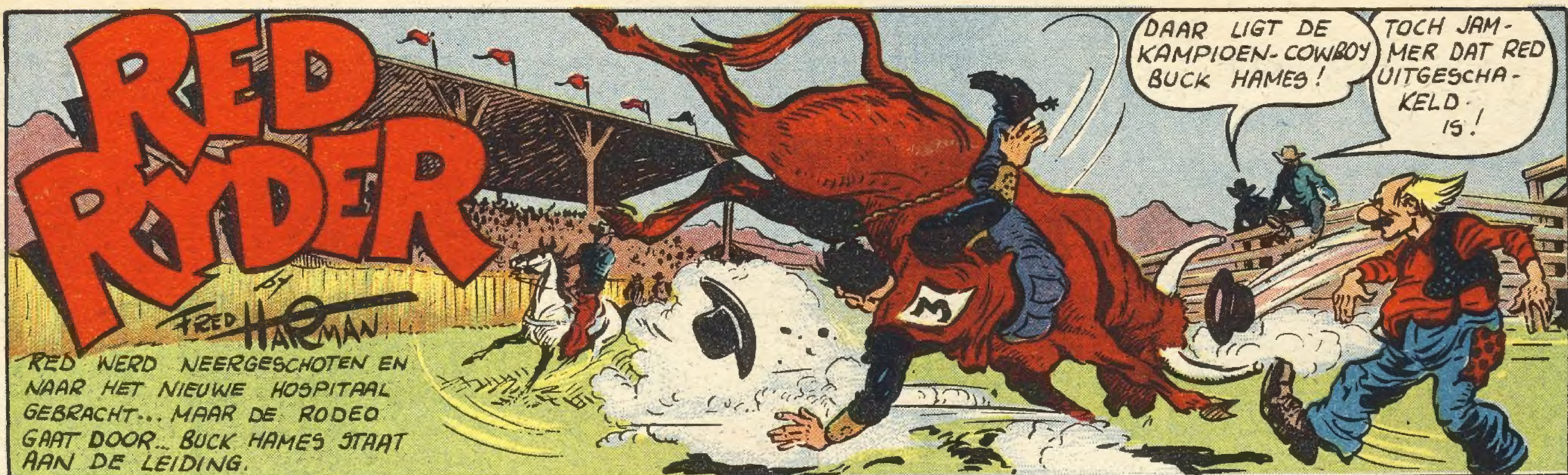

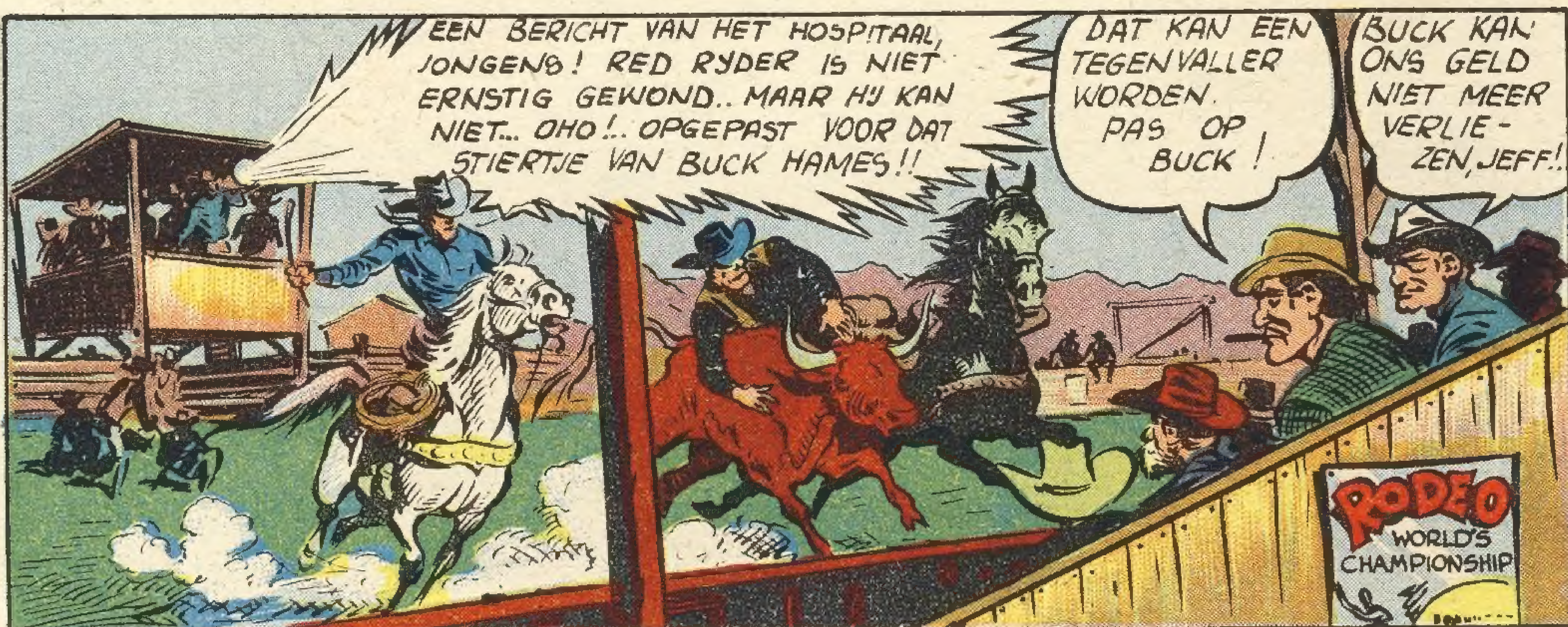

ECHTE RIJKDOM

Hebben jullie in de geschiedenisles al gehoord over de Gracchen?

Dat waren twee broeders, die, als volkstribunen, verschillende wetten uitvaardigden ter bescherming van de arme Romeinse burgers. Dank zij hun optreden konden van toen af ook de armen van sommige rechten genieten, die tot dan toe het voorrecht van de patriciërs waren geweest.

Tiberius Gracchus, de oudste, werd door rijke grondbezitters om het leven gebracht. Gaius verloor zijn leven in een gevecht met zijn tegenstrevers.

Even beroemd als de Gracchen is echter hun moeder.

Ofschoon het ook toen al de gewoonte was om met zijn rijkdommen en juwelen te pronken, stelde deze voorname vrouw er prijs op, altijd zo eenvoudig mogelijk in het openbaar te verschijnen.

Toen haar op zekere dag gevraagd werd, waar haar juwelen waren, liet ze haar beide zonen, Tiberius en Gaius, roepen :

— Hier zijn mijn juwelen ! antwoordde de fiere moeder.

DE RODE VLEUGEL en de Maleise Kriss

(10)

KORTE SAMENVATTING. — De jongens van de Rode Vleugel hebben het opgenomen tegen een bende zeerovers, die ergens in de omgeving van Java hun schuilplaats hebben. Daar trekken de jongens nu op af. De Grote Baas en Tsjeng gaan vermomd aan land en in een speelhol redden ze het leven van een Chinees. Kort daarop vallen ze in een hinderlaag van de Maleise Kris. Ze worden ondervraagd door de bendeleider en als straf voor hun zwijgen naar de parelvisserij gebracht. Op zekere dag zijn er haaien in de lagune doorgedrongen en er ontstaat een geweldige verwarring. Dat is het begin van de ontsnappingspoging ; de Grote Baas duikt onder water en Tsjeng roeit naar een jonk om er achter te schuilen. Ze bereiken een atol. Van hieruit verwittigen ze de geallieerde vlootmacht, die uitvaart. Maar de Maleise Kris is gevlucht nadat ze hun schuiloord volledig hebben vernield. De leden van de Rode Vleugel begeven zich naar Manilla. Tsjeng en het Chinese meisje dat ze hebben gered, doen een uitstapje met een rickshaw, een inlands voertuigje, dat door een man wordt getrokken.

Hij had een leren band om zijn voorhoofd gelegd, om het wagentje gemakkelijker te trekken.

Enkele ogenblikken sloeg Tsjeng de sierlijke bewegingen van de man gade. Het was werkelijk een boom van een kerel. Hij liep barrevoets, hij stormde als een paard en slaakte almaardoor luide kreten om de voorbijgangers te waarschuwen, dat ze uit de weg moesten. Tsjeng keek naar de benen van de man en zag, hoe de gespannen spieren onder de donkere huid opbolden.

— Zo'n kerel ging zonder twijfel met alle eerste prijzen aan de haal in een kampioenschap voor athletiek !

En die kerel leidde een Spartaans bestaan, kon zich waarschijnlijk nooit een behoorlijk maal veroorloven en had niettemin de gestalte van een reus en een gestel van ijzer, dat heel wat grote kampioenen hem zouden benijden !...

De weg begon te klimmen en te slingeren en de rickshaw vertraagde wat. In de verte zagen ze de zon wegzinken in de golven en tussen de palmbomen gingen een voor een de lichten aan. Heel de baai gloeide rood in de glans van de zonsondergang. Manilla zag er uit als een sprookjesstad. Zelfs de grote oceaanstomers met hun hellende schoorstenen zagen eruit als speelgoedbootjes.

Plots slaakte Tsjeng een verraste kreet en rukte z'n arm weg. Mou-Tse's nagels waren diep in het vlees gedrongen. Hij keek het meisje versteld aan.

— Wel, Mou-Tse, je...

— Ik ken dat, ik ken dat, mompelde Mou-Tse zonder zich om haar gezel te bekommeren. Zie je, na deze bocht zal er links een klein wegje zijn. Dat wegje moet hij inslaan.

Tsjeng keek haar verbluft aan.

— Ben je al te Manilla geweest ? Ze schudde haar hoofd.

— Ik kan het me niet herinneren. Maar deze weg ken ik heel goed. Toen ik heel, heel klein was, zat ik op de arm van een mooie dame en iemand trok een rickshaw voort zoals vanavond. Hoor je, we moeten het wegje na de bocht inslaan. We rijden dan een tamarindelaan in. Dan komen we voor een vreemd huis, iets als een pagode in ons land...

Tsjeng knikte medelijdend. Hij wist wel, dat Mou-Tse een wanhopig verlangen had, om haar verleden te ontdekken. Om te weten, waar ze vandaan kwam en of ze werkelijk de dochter van de Maleise Kris was. Deze avond waren die onrust en angst waarschijnlijk in haar hoofd geslagen.

— Mou-Tse, denk je niet, dat je maar wat aan het dromen bent ?

Maar het meisje keek gespannen uit naar de bocht, die ze weldra zouden nemen.

Tsjeng dacht toen, dat hij aan het dromen was ! Want Mou-Tse had gelijk ! Daar was het wegje, overschaduwd door tamarinden...

Op korte toon beval hij de koelie, het wegje op te rijden. Maar de man schudde z'n hoofd.

— Niets moois daar, niets moois !

— Neem die weg toch maar.

— Misschien is hij wel slecht.

— Sla dat wegje in, zeg ik je !

Tsjeng voelde de geheimzinnige weerstand bij de grote Filippijn. De man was wat bleker geworden en rolde angstig met z'n ogen. Tenslotte scheen hij een beslissing te nemen, want met een plotse ruk vloog hij toch het wegje op, waarschijnlijk om zo vlug mogelijk van het karweitje af te zijn. Ze reden zo twee of drie minuten, toen Mou-Tse een kreet slaakte.

— Het huis, zie je wel ! Ik had het wel gezegd ! Het huis staat daar nog.

Er was geen twijfel meer mogelijk. Er stond inderdaad een huis, dat heel veel weg had van een Chinese pagode, middenin een reusachtig park.

— Stop !

Maar de Filippijn scheen niet te horen. Hij begon nog harder te lopen.

— Stop ! Stop ! brulde Tsjeng.

— Slecht huis ! Slecht huis !

— Wil je wel eens stoppen, zeg ik je !

Mou-Tse was al uit de rickshaw gesprongen en rende een eindje terug, naar het hek, dat ze probeerde te openen. Het was echter op slot. Toen zag ze naast het hek de gong en de hamer, die dienden om bezoekers aan te kondigen. Zenuwachtig sloeg ze met de hamer op de gong. Een zwaar, diep gebrom steeg naar de bomen en naar het Chinese huis.

— Nu kan ik me een heleboel dingen herinneren, mompelde het meisje bij zichzelf. Ik woonde in dat huis en er was een vrouw, die heel veel van me hield. Misschien mijn moeder ?... Er was ook een oude gele bediende, die met me stoeide. En toen, op een avond, hoorde ik gegil...

Ze luisterde en keek met open mond. Het was, alsof ze in haar geheugen naar herinneringen zocht. Maar dan schudde ze het hoofd en glimlachte droevig.

— Iets anders kan ik me niet meer herinneren...

Tsjeng glimlachte en kneep in haar arm, om haar te laten voelen, dat hij bij haar was.

— Dat is niets. We zullen weldra alles weten !

Mou-Tse was intussen ongeduldig geworden en sloeg nog eens op de gong. In de pagode ging een deur open en een Chinese dienstbode kwam naar buiten. Hij droeg een lange, Chinese tuniek. Z'n handen waren in de brede mouwen verborgen en hij hield de blik naar de grond geslagen met de gewone nederigheid der Chinese bedienden. Op drie passen van het hek bleef hij eerbiedig staan.

— Edele vreemdelingen, dit is de ellendige weduwe van een weduwe. Ze kan u niet ontvangen.

— Wacht ! riep Tsjeng. Zeg haar, dat iemand dit huis kent en met haar wil praten.

— Ze wil niemand ontvangen, herhaalde de Chinees.

Hij draaide zich om en liep langzaam naar het huis terug. Tsjeng en Mou-Tse riepen, sloegen op de gong, smeekten, maar de Oosterling scheen ineens doofstom te zijn. Als een bronzen standbeeld ging hij het huis binnen en liet de deur zwaar dichtvallen.

Mou-Tse begon zenuwachtig te snikken, toen ze haar hoop zag verzwinden. Tsjeng fronste de wenkbrauwen en zei kortaf :

— Ween niet, Mou-Tse. Als die idioot niet naar ons wil luisteren, zullen we alles aan de Grote Baas vertellen en die zal er wel iets op vinden.

De Grote Baas was die avond erg begaan om wat Tsjeng hem vertelde, maar het was te laat om nog naar de Chinese villa te rijden. Ze zouden dus wachten tot de volgende dag.

De volgende dag hamerde hij op zijn beurt op de gong en keek naar de tamarinden langs de weg, in afwachting, dat de Chinese bediende komen zou. En ondanks zijn protest hoorde hij de Oosterling zeggen, dat de weduwe niemand ontving. Hij keek de Chinees na, toen die naar de villa terugliep en de deur met een plechtige bons liet dichtvallen.

Razend over die tegenslag liep de Grote Baas naar de stad om met de Rode Vleugel te praten. Hij bemerkte zelfs niet, dat iemand hem volgde. Iemand, die uit een tamarindenbosje aan de kant van de weg te voorschijn was gekomen, niet ver van de geheimzinnige woning. Die nu hardnekkig zijn spoor volgde en er goed voor zorgde, dat hij niet werd opgemerkt !

Het duurde een tijdje, voor de Grote Baas zijn jongens bij elkaar kreeg.

— Komt mee naar de eetzaal. Daar zullen we rustig kunnen praten.

Maar toen hij door de hall liep, stonden er ineens vier mannen voor hem.

— Bent u het, die aan de Chinese pagode aan de tamarindenweg bent gaan aankloppen ?

De Grote Baas keek hen verrast aan en deinsde een pas achteruit. Onmiddellijk trokken de vier mannen hun revolver en een van hen vroeg nog eens :

— U was het toch ?

— Ja, antwoordde de Grote Baas. Maar wat wil u ?

— Kom met ons mee.

Traag keek de Grote Baas achter zich, naar de jongens. Ze stonden onbeweeglijk onder de dreiging der revolvers en konden geen vin verroeren. Dan mompelde hij :

— Het is beter, dat ik maar meega.

Hij richtte zich op en stapte naar voren.

— Waar moet ik heengaan ?

— Volg ons in de auto.

De Filippijn begon nog harder te lopen.

De jongens bleven achter, bewaakt door twee van de kerels. Ze konden zelfs niet zien, hoe de auto er uit zag en welke richting hij uitreed.

Was de Maleise Kris al opgetreden? Maar waarom nam hij dan alleen de Grote Baas mee? Waarom ook Mou-Tse niet? En hoe zou hij het wagen, de Rode Vleugel aan te vallen in het hartje van Manilla?...

HOOFDSTUK XIV

DE MELAATSE VAN MANILLA

DE Grote Baas viel van de ene verbazing in de andere, als z'n bewakers hem binnenbrachten in een luxueuze woning op de markt van Manilla. Hij snapte er niets meer van. Men liet hem wachten in een gang, een bel rinkelde en de bewakers gaven hem een teken, dat hij moest binnenstappen in een mooi kantoor. Hij werd echter eerst afgetast en zo namen ze hem z'n revolver af.

— Meneer, ik wens te weten, wie me heeft laten aanhouden en met welk recht.

Achter het bureau zat een reusachtig heerschap met een sympathiek gezicht. Hij keek de Grote Baas glimlachend aan en zei:

— Misschien is het middel om u te leren kennen wat hardhandig geweest...

De Grote Baas begreep er nog minder van. Hij ging zitten en vroeg nog eens:

— Kom, spreek op, is u het hoofd van de politie te Manilla?

— Juist! Men heeft ons gisteravond bericht, dat onbekenden wilden binnendringen in de woning van iemand, die ons zeer dierbaar is. Ik stelde een bewaker aan en vanmorgen is u erheen geweest. M'n mannetje is u gevolgd en heeft me daarna gewaarschuwd.

» Ik stond erop, onmiddellijk met u te praten en vooral te weten te komen, waarom u wilde binnendringen op verboden terrein...

De Grote Baas snapte maar half, wat de ander vertelde, maar hij vond het toch beter, de situatie meteen duidelijk uiteen te zetten.

— Ik begrijp uw maatregelen niet goed. Hier heeft u m'n identiteitskaart en verschillende aanbevelingen. U ziet, dat ik het niet verdien, midden in de stad aangehouden te worden door uw politie-agenten.

Het hoofd van politie onderzocht zorgvuldig de identiteitskaart en de verschillende aanbevelingen. Z'n gezicht klaarde op.

— Is u de chef van de Rode Vleugel? Ik ben werkelijk blij, kennis met u te kunnen maken. Ik heb van uw daden gehoord en nu begin ik te begrijpen, waarom u daar binnen wilde!

— En ik begrijp er steeds minder van! barstte de Grote Baas los. Ik zal u zeer dankbaar zijn, als...

Het hoofd van politie knikte kalmerend.

— U heeft gelijk! Wel, luister! U was aan het aanbellen, zoals u waarschijnlijk wel weet, bij Men-Tsou, onze grote heldin van de weerstand bij de strijd van de Filippijnen tegen de Japanners.

— Waarom wilde die me niet ontvangen?

Het hoofd van politie wierp een vreemde blik op de Grote Baas en vroeg:

— Weet u dat werkelijk niet?

— Weten? Van wie? Nee... Ik veronderstel alleen, dat ze wellicht in verband stond met het mysterie van de Maleise Kris...

— Natuurlijk, zei de man.

Hij scheen het verband heel goed te zien.

— Natuurlijk, herhaalde hij, maar weet u dan niets van Men-Tsou's toestand?

— Niets.

— Ze is melaats, zei de commissaris met stille stem. Bovendien is ze bang voor de drijverijen van de Maleise Kris. Daarom hebben ze u niet binnengelaten.

Het bloed was weggetrokken uit 't gezicht van de Grote Baas.

Melaats! Dat was die verschrikkelijke ziekte, waarbij het lichaam langzaam wegrotte, zonder dat iets die langzame dood kon tegenhouden! Een doodsstrijd van jaren en jaren, waarbij de ledematen bij stukken en brokken afvallen...

— Melaats? Maar ik dacht toch, dat u speciale kampen had voor melaatsen.

— Dat hebben we ook. Alle melaatsen van de Filippijnen gaan naar de bergen van Kao-Mitshou. Maar Men-Tsou heeft verlof gekregen om in haar eigen huis te blijven wonen als dank, voor wat ze voor ons gedaan heeft.

— Vertel me over Men-Tsou.

De politieman liet zich achterover zinken in z'n leunstoel en wees naar een foto, die aan de muur hing. Het was het portret van een mooie Chinese vrouw, glimlachend en levendig.

— Zo was Men-Tsou op het ogenblik, dat de Japanners Manilla aanvielen. Onmiddellijk is ze zich met onze gekwetsten gaan bezighouden. Ze verzorgde ook de Amerikaanse krijgsgevangenen, die met honderden in de gevangenkampen omkwamen. Ze was er in geslaagd, een geheime dienst in te richten, die de gevangenen levensmiddelen bezorgden.

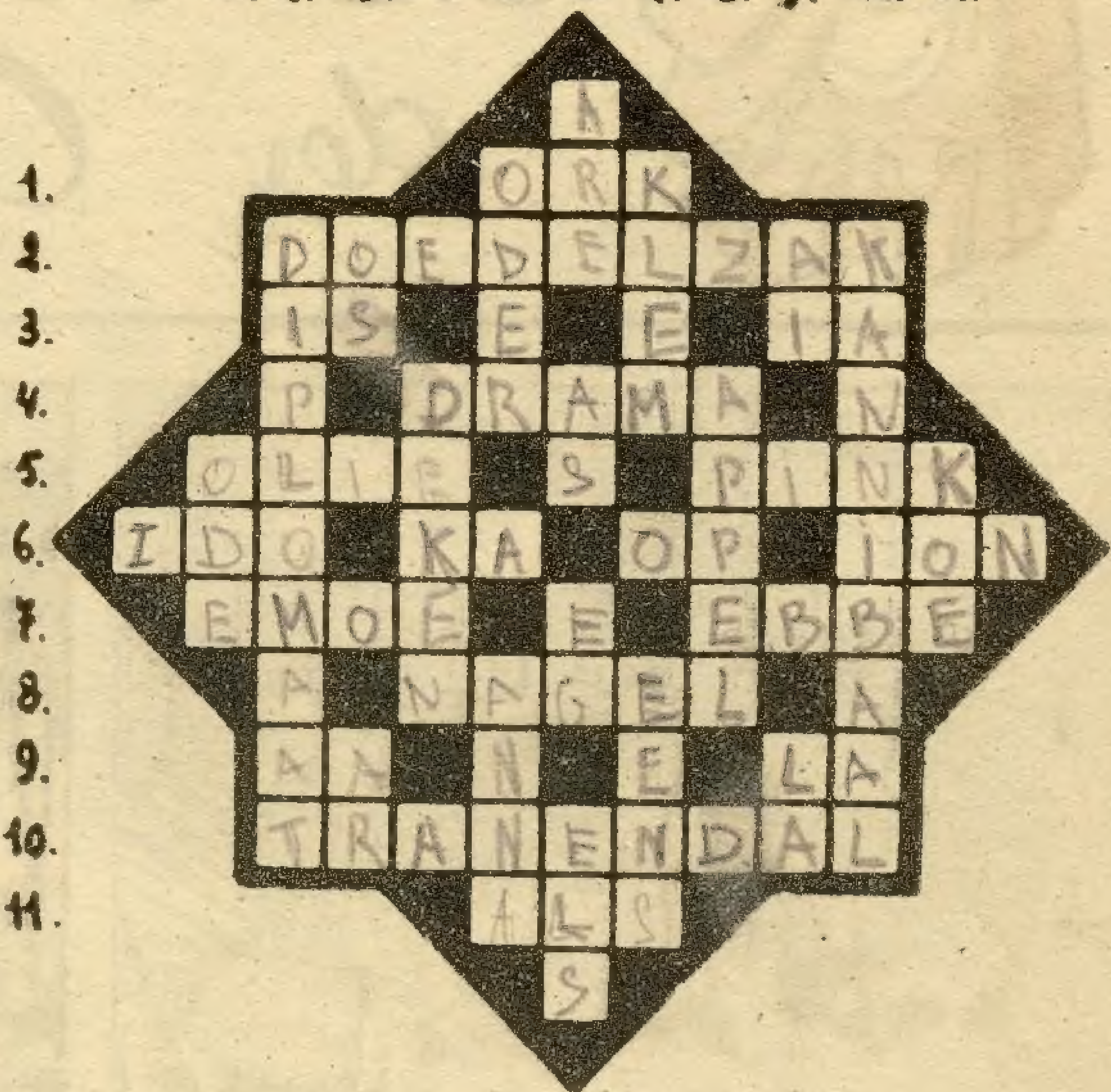
» Toen vond Men-Tsou, dat ze nog niet genoeg deed. Ze stelde zich in verbinding met een afdeling der Amerikaanse commando's, die in de bossen van het eiland gelegerd waren. Die stonden zelf door onderzeeboten in verbinding met de Amerikaanse overheid. Toen opende ze een danszaal in de haven van Manilla en ontving er Japanse officieren. Op die manier kreeg ze allerlei belangrijke inlichtingen van hen los: wanneer er konvooien zouden vertrekken, met welke bestemming, enzovoort.

(Wordt vervolgd.)

Onze Kruiswoordraadsels

HORIZONTAAL

1: Zwaardvis. — 2: Blaasinstrument der Schotten. — 3: Vorm van zijn. - Geluid van de ezel. — 4: Aangrijpende gebeurtenis. — 5: Vettige vloeistof. - Kleinste vinger. — 6: Verbeterde esperantotaal. - Torenkauw. - Boven. - Electrisch geladen materieeldeeltje. — 7: Drietenige struisvogel. - Getij. — 8: Spijker. — 9: Dubbele klinker. - Verkorting van lade. — 10: Deze wereld (dichterlijk). — 11: Wanneer, indien.

VERTIKAAL

1: Lyrisch gedicht. — 2: Staatsman. — 3: Sterk trekdier. - Slede. — 4: Wollen bedkleed. — 5: Europese stroom. - Meisjesnaam. — 6: Vierkante decameter. - IJzeren stang van een wiel. - Landbouwwerktuig. - Schoenmakerspriem. — 7: Voetangel. - Eenmaal. — 8: Fruitsoort. — 9: Uitroep van pijn. - Muzieknoot. — 10: Menseneter. — 11: Melkdier.

OPLOSSING VAN VORIG RAADSEL

Horizontaal. — 1: Klas. — 2: Eelt. — 3: An, Tule. — 4: Menestreel. — 5: Overledene. — 6: Kerkeren. — 7: Loeder. — 8: Rens.

Vertikaal. — 1: Amok. — 2: Knevel. — 3: Nero. — 4: Erker. — 5: Slede. — 6: Ketteren. — 7: Leurders. — 8: Alleen. — 9: Steen. — 10: Les.

DE PATROELJE der Adelaren

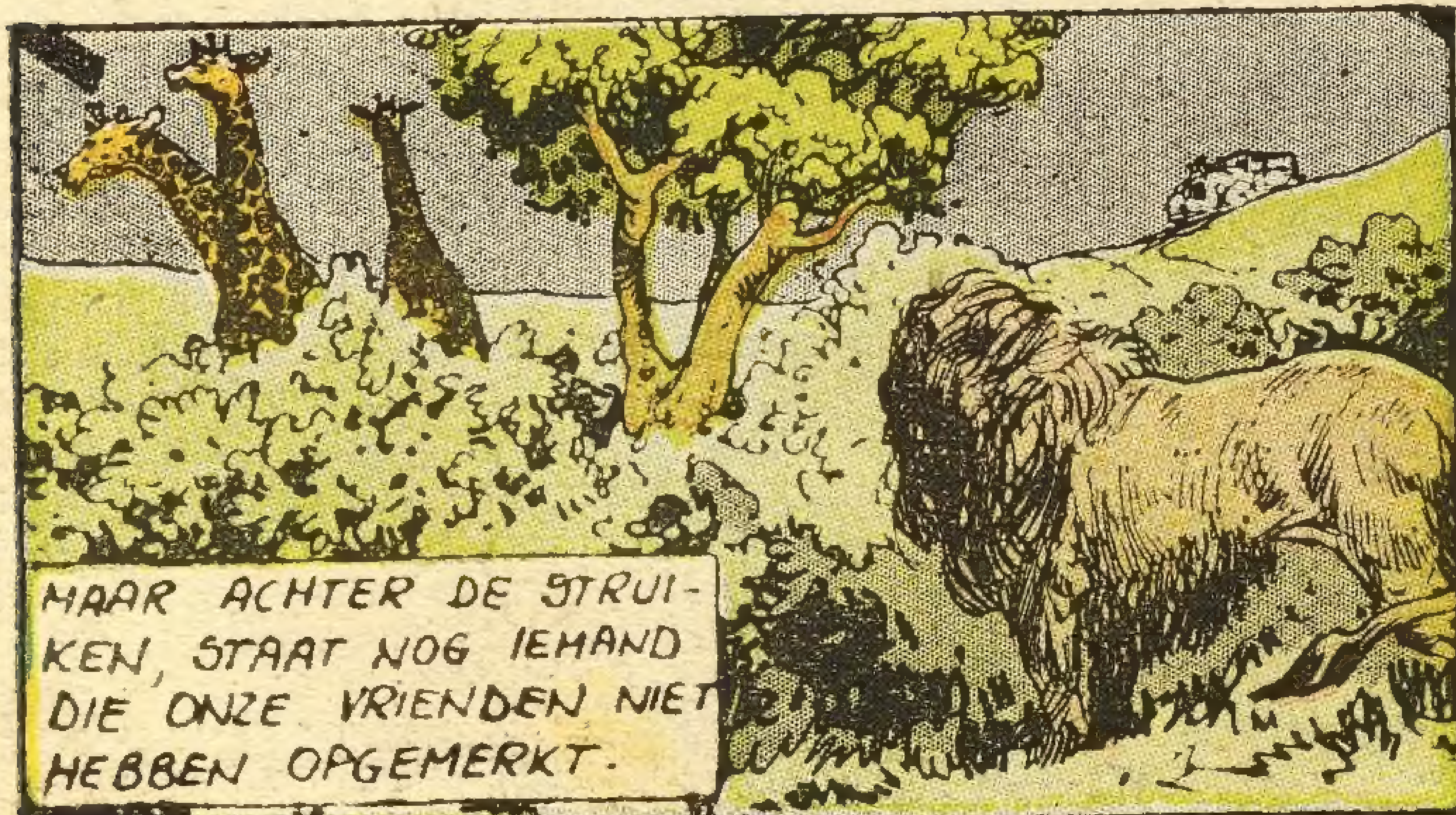

RIK RAKKERS

DOOR FRANK GODWIN

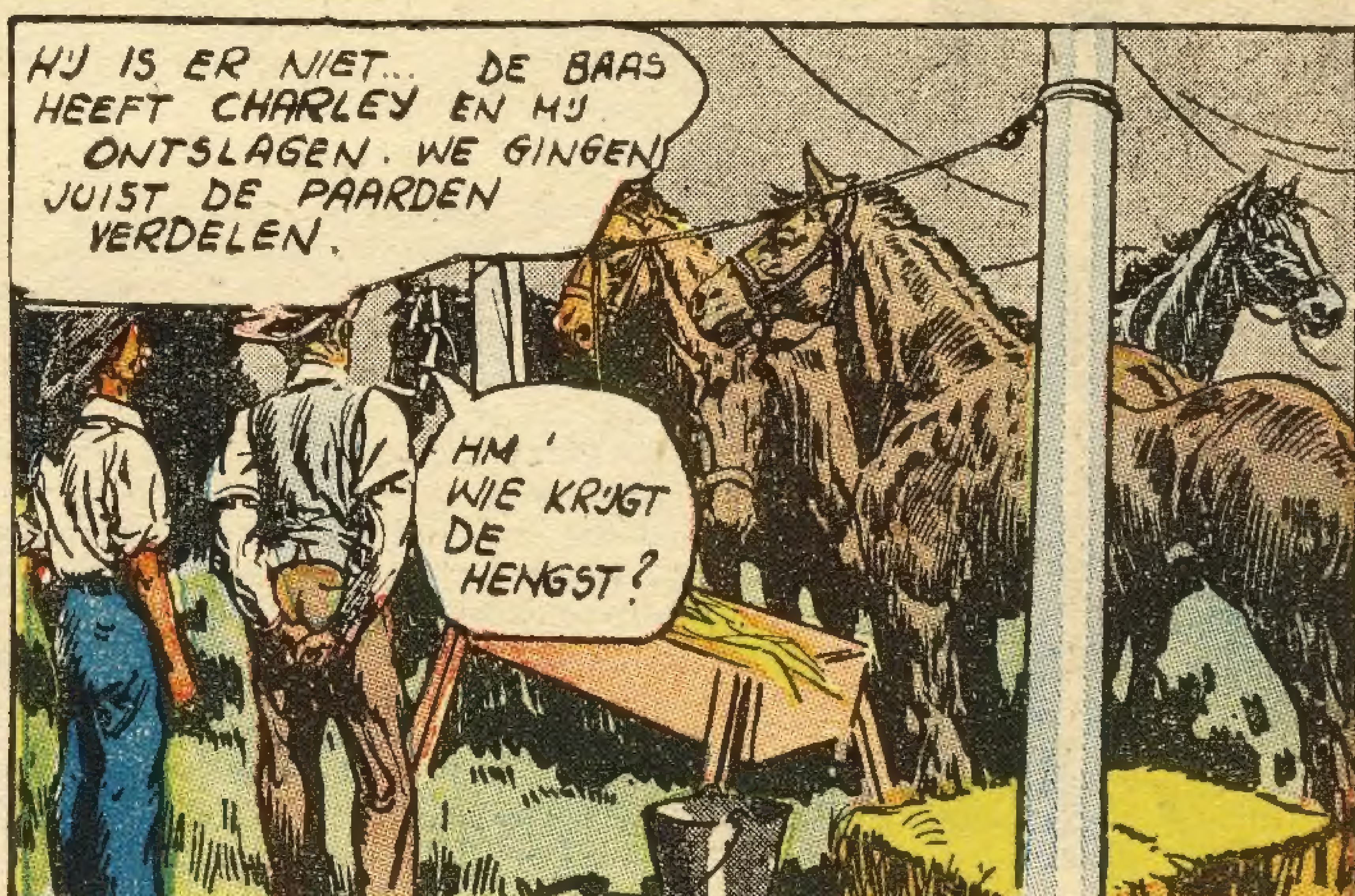

Copr. 1949, Copyright opera mundi reserved

de eerste AARDAPPEL, de eerste KANAALZWEMMER en over JICHT...

Snuffel vertelt hier heel boeiend HOE DE EERSTE AARDAPPEL OP DE WERELD KWAM en hoe het hem verder verging. WIE HET EERST OVER HET KANAAL ZWOM : een mens en geen zeehond ! En meer voor rakkers boven de tachtig : WAT JICHT IS en hoe die pijnen te voorkomen. Weer een hoekje, waarvan we allen zullen smullen !

HOE DE EERSTE AARDAPPEL OP DE WERELD KWAM...

Nu denken jullie zeker, dat ik je een sprookje ga vertellen ! Maar dat is niet waar ! De eerste aardappel, RODE PIMPERNEL UIT AMSTERDAM, is door O. L. Heer geschapen, wanneer hij al die andere honderdduizenden planten schiep. Mogelijk hebben de aardappel, samen met de andere nachtschaden (SOLANACEAE), zoals tabak, tomaat, het bitterzoet, het bilzenkruid, de doornappel, de zwarte nachtschade, enz... wel een gemeenschappelijke voorvader gehad, waaruit alle anderen ontstaan zijn. Niemand, die hier ooit het fijne van zal weten. Merkwaardig is wel, dat de aardappel, nu zo onmisbaar, pas een paar honderd jaar « in gebruik » is. Voor de ontdekking van de nieuwe wereld was hij hier helemaal onbekend.

Wat de oude Belgen dan gegeten hebben bij gebrek aan... patates-frites !?

Eens was er een tijd, dat de aardappel vreedzaam, in volle vrijheid groeide en bloeide in de Cordilleras van Chili en Bolivia. Daar vonden de Europeanen hem voor het eerst omstreeks 1531. En iedereen begrijpt dat een plant, die zo'n serietje onderaardse knollen voortbrengt, direct hun nieuwsgierigheid moet hebben beprikkeld. Men deed wat jij en ik zouden doen, de zonderlinge plant mee naar huis nemen en hem ergens in... de « knollen »-tuin zetten ! ! En zo deed de aardappel zachtjes aan zijn intrede in serres en tuinen, met de enige bedoeling als curiosum te dienen ! De Engelse zeevaarders Walter Raleigh, in 1584 en Francis Drake, in 1586, brachten de knollen naar Europa over. Hier trokken zij onmiddellijk de nieuwsgierige aandacht van de plantkundigen De toenmaals beroemde botanist Clusius bracht in 1588 de plant naar Oostenrijk over. Vandaar belandde zij in Duitsland, van waaruit de aardappel in Zwitserland en in Frankrijk werd ingevoerd. De geleerden hadden intussen de eigenschappen van de plant ontdekt. Men wist dat de knollen een aanzienlijke hoeveelheid meelstoffen bevatten en dat het loof een vergift, het solanine, inhoudt. Tot het eten van de knol was men echter nog niet gekomen. In België deed de aardappel eerst in 1620 zijn intrede.

En nu zouden wij wellicht nooit tot het eten van deze knollen zijn gebracht, waren niet, omstreeks het midden van de achttiende eeuw, enkele vreselijke hongerjaren over Europa gekomen

Men zocht overal naar ersatz-voedingsmiddelen. Toen kwam de zonderlinge aardappel in het centrum van de belangstelling te staan. Maar zoals het altijd gaat met iets nieuws, het het aardappeleten ontmoette zeer veel tegenstand. Het volk wilde er niet van weten ! Omstreeks die tijd leefde er echter te Parijs een vooruitstrevend en geleerd apotheker, Antoine-Augustin Parmentier (1737-1813), die zijn idee wist door te zetten. Hij verkreeg de steun van Lodewijk XVI voor een intense aardappelpropaganda en de vorst liet zelf het « plaine des Sablons » met aardappelen beplanten. Gelijk alle heil toen uit Parijs moest komen, zo was het met de aardappel ook spoedig in kannen en kruiken.

Van toen af, ontstonden verschillende variëteiten, die we nu, grotendeels, nog kennen. Hoe men nieuwe soorten doet ontstaan ? Eenvoudigweg door zaaiing : men laat het zaad rijp worden en zaait dit uit. Zo verkrijgt men allerhande knolletjes. Die plant men uit en men wacht af wat ze voortbrengen. Deze oogst wordt wetenschappelijk onderzocht en van de knolletjes die bezondere eigenschappen blijken te bezitten, worden proefvelden geplant. Na een paar jaartjes heeft men genoeg geproduceerd om de nieuwe soort in de handel te brengen.

WIE ZWOM VOOR HET EERST OVER HET KANAAL ? ? ?

Nu men degenen, die nog niet over het kanaal gezwommen zijn, met de vinger begint aan te wijzen, is het vraagje van **AMBIORIX** uit **Middelkerke** zeer begrijpelijk. Wel, Ambiorix, ik ben er bepaald zeker van dat die eerste kanaalzwemmer een knaap in dierenhuid was uit het stenen tijdperk ! En dat is zeer goed te begrijpen ! Engeland is niet altijd een eiland geweest ! De geleerden willen hebben, dat acht duizend jaar geleden, Brittanië nog aan het Europese vasteland vast zat ! De oerbewoners van de Britse eilanden zijn te voet naar hun nieuwe vaderland getrokken. Toen vrat de zee de smalle landtong, waar Engeland mee vast zat, weg, een flinke storm, en... Engeland was een eiland. Het Kanaal, misschien een steenworp breed, was ontstaan : natuurlijk dat dit dikwijls werd overzwommen ! Maar... het werd steeds breder en breder, en na vele eeuwen is het overzwemmen een krachttoer geworden, het vermelden waard !

WAT IS... JICHT ? ? ?

Ik denk wel niet dat één van onze rakkers al aan jicht zal lijden. Deze kwaal is meer een ouderdomskwaal, die ontstaat doordat er zich urinezuur vastzet in de gewrichten. Ze is familie van de rheumatiek ! Men doet deze kwaal voornamelijk op door een te rijkelijke voeding, vooral als deze gepaard gaat met te weinig lichaamsbeweging ! Jullie zien dus meteen, hoe ze kan voorkomen worden. Voorkomen is, hier vooral, heel wat gemakkelijker dan genezen ! Ook de vrienden van... Bacchus zijn aangewezen jichtklanten ! Toch kan jicht ook erfelijk zijn en elke jichtlijder kan dus niet aangezien worden als een kannekijker of een veelvraat ! Wat ons betreft : voeden wij ons liever eenvoudig, verslaven wij ons nooit aan alcoholrijke dranken en slaan wij maar op tijd de benen uit ! !

Tot volgende week, rakkers,

MET ROBBEDOES VOORUIT EN VOORAAN !

Je toegenegen aartsrakker,
SNUFFELTJE

Wat moet je doen om lid te worden van de Robbedoesclub?

Ten eerste: Op een briefje schrijf je je naam en volledig adres, je geboorteplaats en -datum en de schuilnaam, die je graag zou dragen.

Ten tweede: Daarbij voeg je een kleine foto om op je lidkaart te plakken. Als je geen foto bij de hand hebt, dan kan je die later ook zelf op de lidkaart aanbrengen.

Ten derde: Briefje en eventueel foto stop je in een enveloppe en daarbij voeg je 15 fr. in postzegels.
Op de enveloppe schrijf je: Robbedoes, Ommeganckstraat 21, Antwerpen. Enkele dagen later ontvang je dan het mooie speldje van de Robbedoesclub en je persoonlijke lidkaart met de erewet en de sleutel van het geheimschrift. (Wie geen speldje verlangt, hoeft maar 2,50 fr. te betalen). - De Hollandse lezers adresseren hun aanvragen aan Robbedoes, Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom en betalen Fl. 1.20 per postwissel (20 cent in postzegels voor degenen, die geen speldje verlangen).

Sommige lezers, die zich «Robbedoes» niet geregeld bij een krantenverkoper kunnen aanschaffen, vragen de prijs van een abonnement. Voor hen laten we hier een lijstje volgen:

ABONNEMENT
van nu tot einde Maart 1950:

VOOR NEDERLAND: Fl. 2.75.

VOOR BELGIE: Fr. 44.

Deze bedragen kunnen betaald worden: Voor Nederland: Per postwissel aan «Robbedoes», Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom; Voor België: Door storting op Postrekening 3621.59 van «Robbedoes», Ommeganckstraat 21, Antwerpen.

Onze Correspondentie-dienst

Wil je graag corresponderen met een andere Robbedoeslezer of -lezeresje? Doe dan een beroep op onze correspondentiedienst.

Het is heel eenvoudig: Je stuurt aan Robbedoes een briefje, waarin je opgeeft: je naam en volledig adres, je leeftijd, de gedane studies, het soort correspondent(e), waarmee je in betrekking wil komen en de onderwerpen, waarover je graag wil schrijven. Robbedoes zal je dan opnemen in zijn lijst van correspondenten en zo gauw een rakker of rakkeresje zich aanbiedt, die voor jou geschikt is, zal het adres je gestuurd worden. Jongens corresponderen alleen met jongens, meisjes alleen met meisjes. Ook niet-clubleden mogen een correspondent aanvragen. Deze dienst is voor ALLE LEZERS volkomen gratis.

'n Levend raadsel...

Nog over amoeben!

HET heeft geen pootjes en toch loopt het. Het heeft geen mond en toch eet het. Het heeft geen maag en toch verteert het. Het heeft geen ogen en toch ziet het. Het heeft geen ingewikkeld organisme en toch leeft het...

Als ik je dit raadseltje opgaf en je wist niet, waarover het ging, zou je het nooit raden. Onze amoebe is inderdaad het meest stiefmoederlijk behandelde diertje van heel de schepping.

Een amoebe verplaatst zich met behulp van uitstulpsels, die voortdurend komen en verdwijnen. Er verschijnt op het lichaampje een uitloper, die snel in omvang toeneemt. Eigenlijk glijdt de hele amoebe in die schijnpoot. Op die manier heeft het lichaampje zich verplaatst. Reeds ontstaan weer nieuwe schijnpoten, die zich in dezelfde richting uitstrekken, waardoor de amoebe telkens van vorm verandert en een snelheid haalt van... drie centimeter per uur!

Waarom dergelijke vermoeiende wandelingen? Wel, onze amoebe is op voedsel uit.

Op haar uitstapjes komt ze alle soort van dingen tegen: zandkorreltjes en stofjes, zo groot als zij, microscopisch kleine diertjes, plantenresten...

Kijk eens goed naar het reeksje tekeningen, dat laat zien hoe een amoebe eet!

De «prooi» bevindt zich bovenaan. Heel voorzichtig wordt die tussen de schijnpoten genomen en binnengehaald, zoals een kar klaver door een boer! Zodra de prooi zich op die manier in de amoebe bevindt, tracht deze het voorwerp ook te verteren. Voor de gelegenheid wordt een maagje gevormd, dat verterende sappen afscheidt. Alles wil de amoebe verteren, zelfs... onverteerbare korreltjes zand!... Als dat voorlopig maagje aan de buitenkant van het diertje komt te liggen, barst het weer open en worden de resten van de smulpartij met de onverteerbaar gebleken gedeelten weer uitgestoten. Natuurlijk heeft ons wonderdiertje verschillende magen tegelijk in bedrijf: kwestie van het ijzer te smeden, terwijl het heet is! Van aanwezig voedsel dient geprofiteerd, want morgen kon ze wel eens niets tegenkomen.

— Haha!... lacht Piet Kwabbernoot. Hoe kan zo'n stom stukje beest nu etensbuit vinden, als het geen snars ziet?... Haha!...

— Een amoebe heeft net zomin ogen als jij haar, Piet! En toch kan ze beter zien dan jij kammen. Een amoebe is namelijk lichtgevoelig. Ze zal steeds schijnpootjes vormen, die aan beide kanten op dezelfde manier verlicht worden. Een amoebe voelt zich als vanzelf aangetrokken tot het licht, wat met een geleerd woord «tropisme» genoemd wordt. (Natuurlijk is dit weer Grieks. «Trope» = «wending», van het werkwoord «trepein» = «zich richten naar»...). Als hetgeen, waarnaar gewend wordt, het licht is, noemt men het verschijnsel «fototropisme». «Photo» is Grieks voor licht. Denk in dit verband ook aan bloemen en planten!...

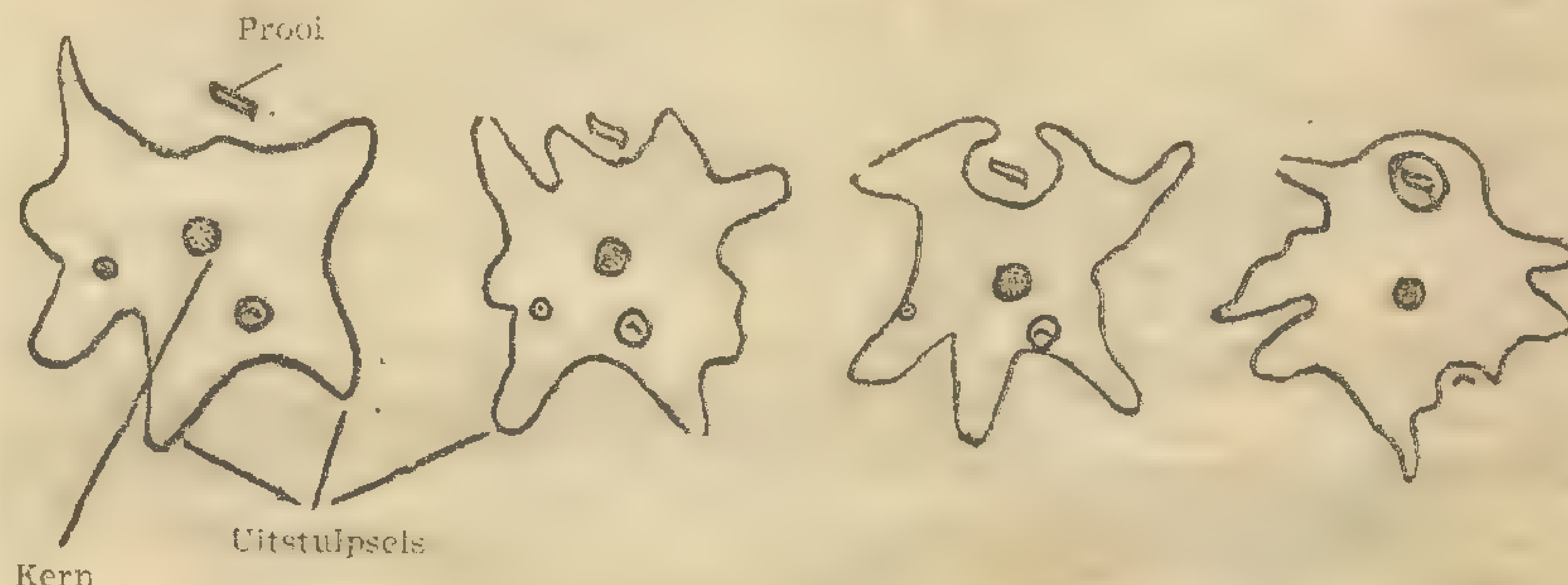
Dank zij dit «tropisme», is het diertje dus wel genoodzaakt de weg te volgen, die moeder natuur het voorschrijft. Daardoor is het geen meester over zijn eigen lot. De mens kan in veel opzichten vrij kiezen en is het dus wel! Dat is trouwens een der grote verschillen tussen mens en dier! Het dier heeft zijn instinct, de mens daarenboven zijn verstand en vrije wil. Maar hierover een andere keer.

Wel zal jullie nu duidelijk zijn, dat de amoebe, hoe armelijk ze er ook aan toe is, toch overal een mouw aan weet te passen. Ze heeft schijnpoten, een schijnmond van schijnpoten en een schijnmaag van de schijnmond van die schijnpoten. Dierlijk leven in een allerprimitiefste vorm!

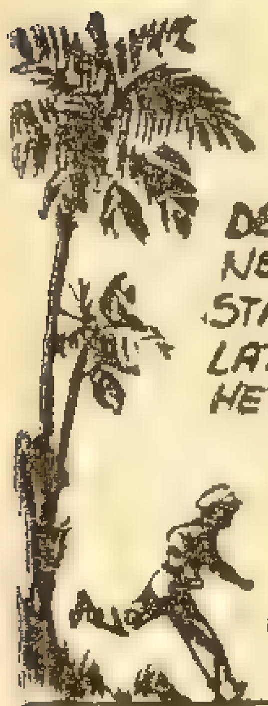
Als P. K. heel vervelend is, zuchten we tegenwoordig:

— Ik wou, dat jij een amoebe was...

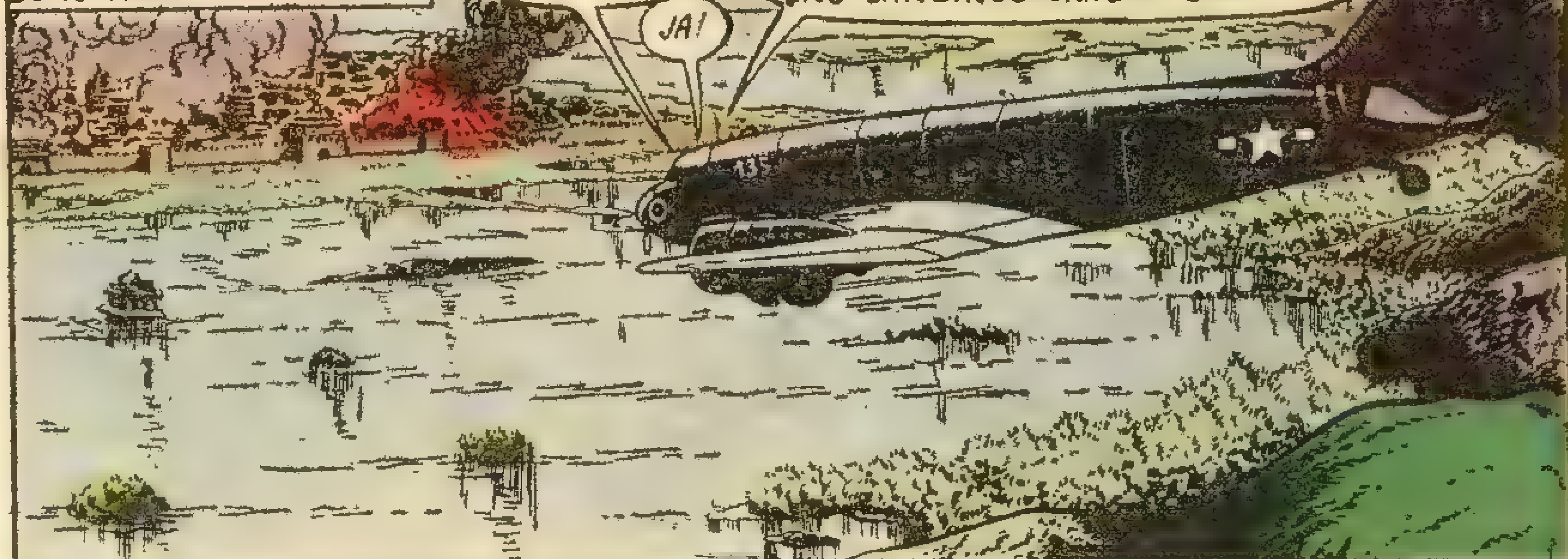
SNUFFELTJE.

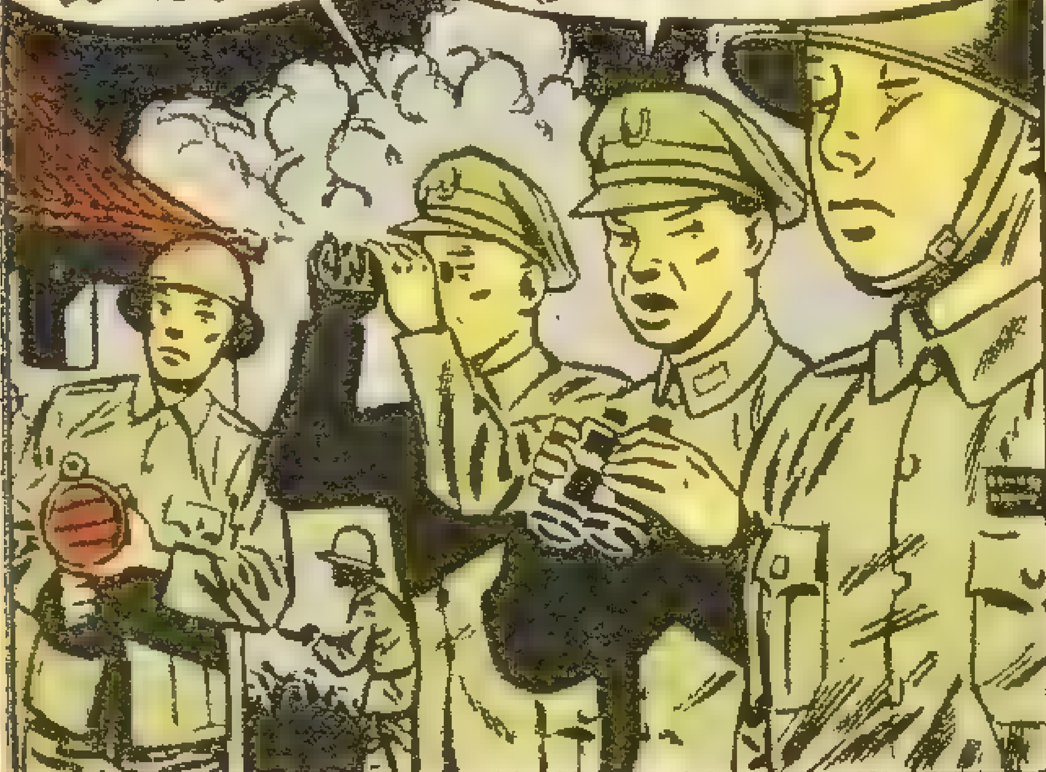

DE VLIEGENDE TIJGERS

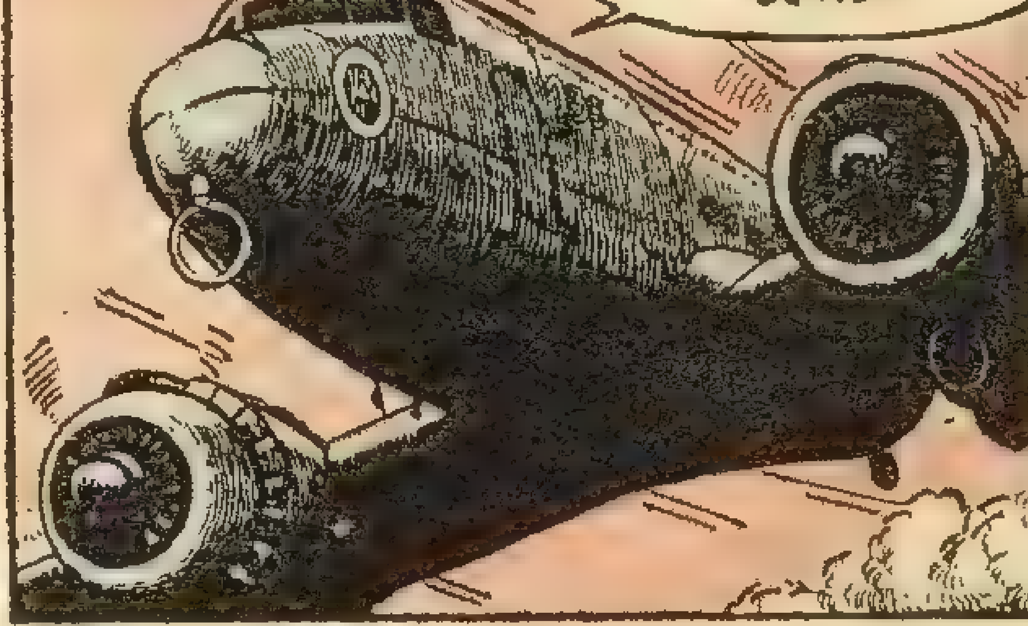

DE JAPPEN HEBBEN DE AMERIKANEN EEN PAAR UUR WAPENSTILSTAND TOEGESTAAN OM HUN TOE TE LATEN DE CHINESE KINDEREN UIT HET OMSINGELDE SIN-KIANG TE REDDEN.

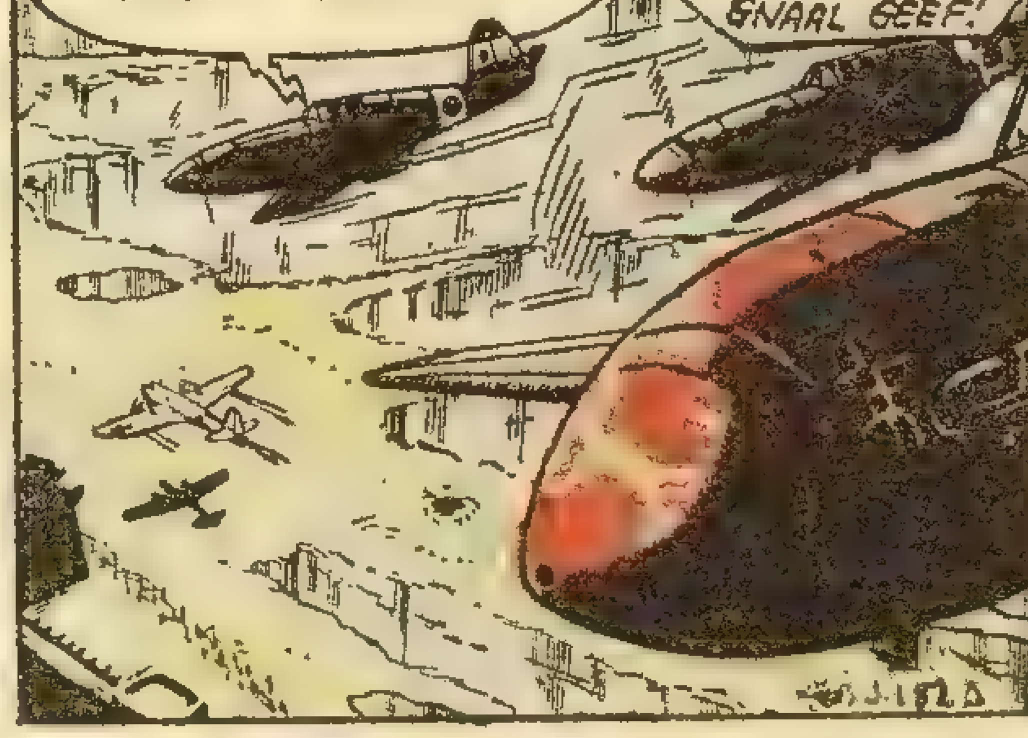

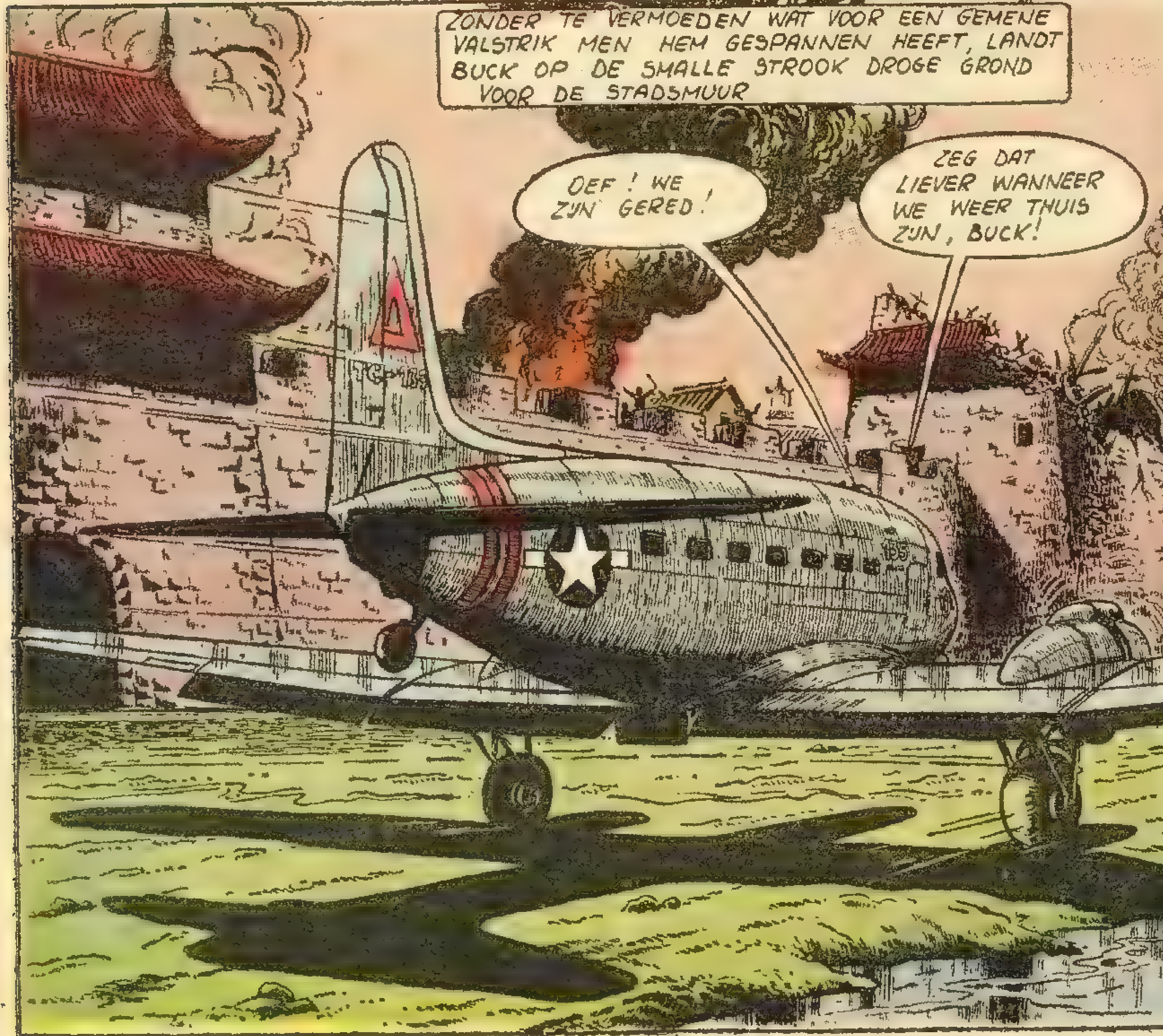

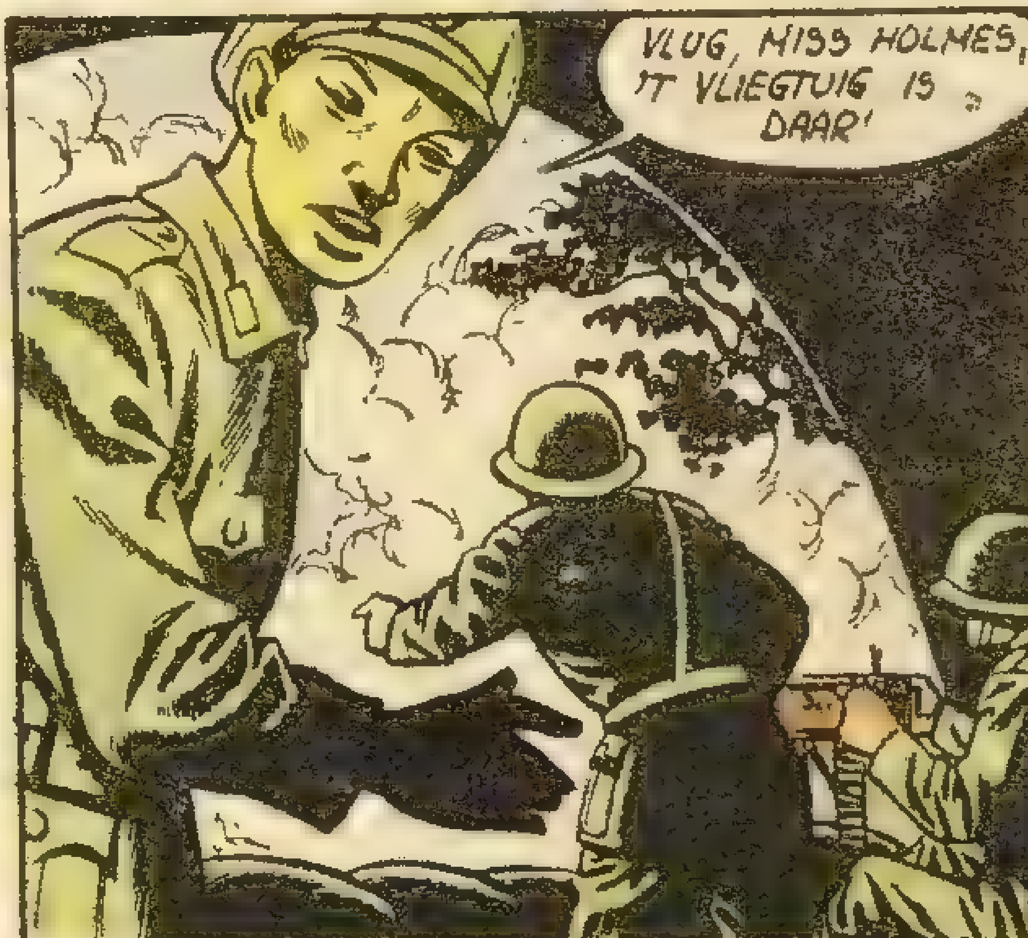

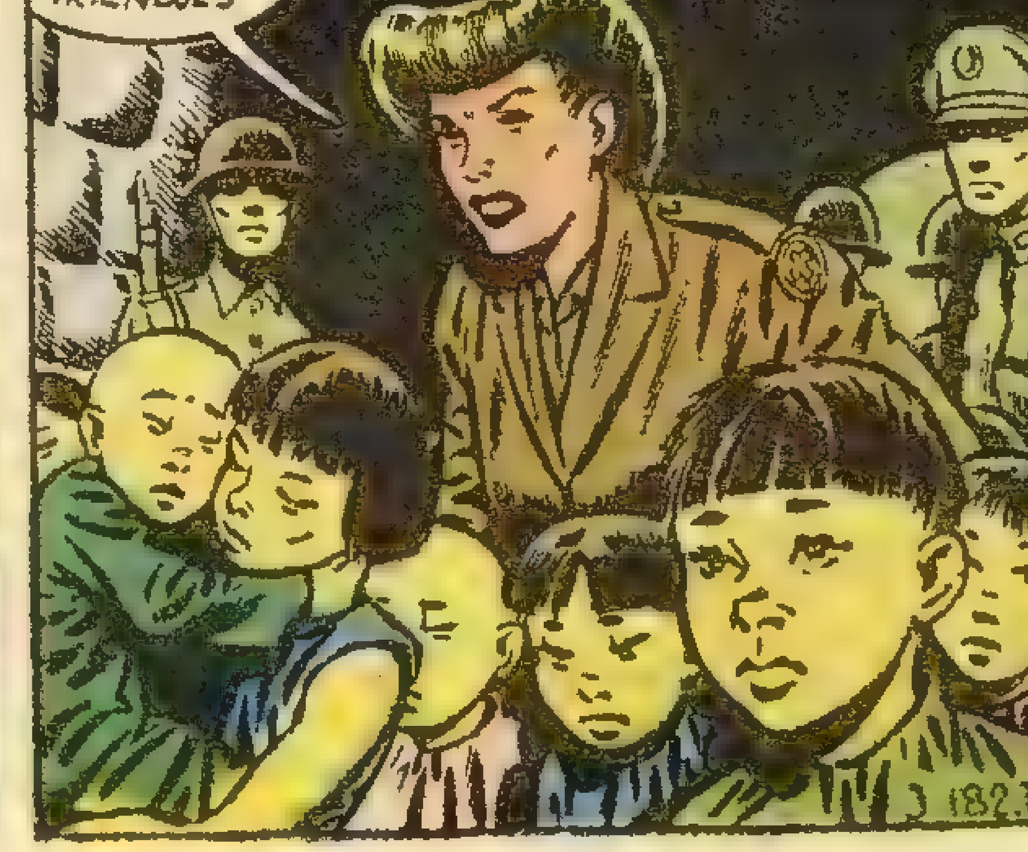

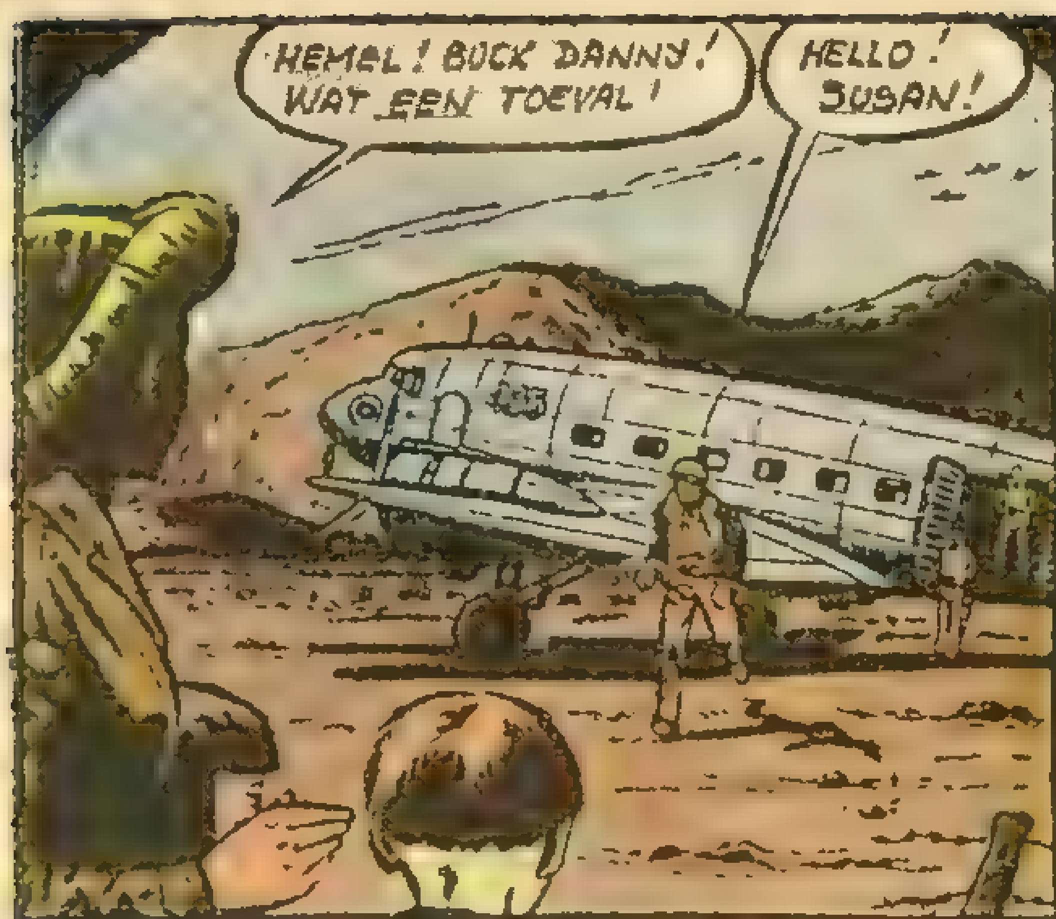

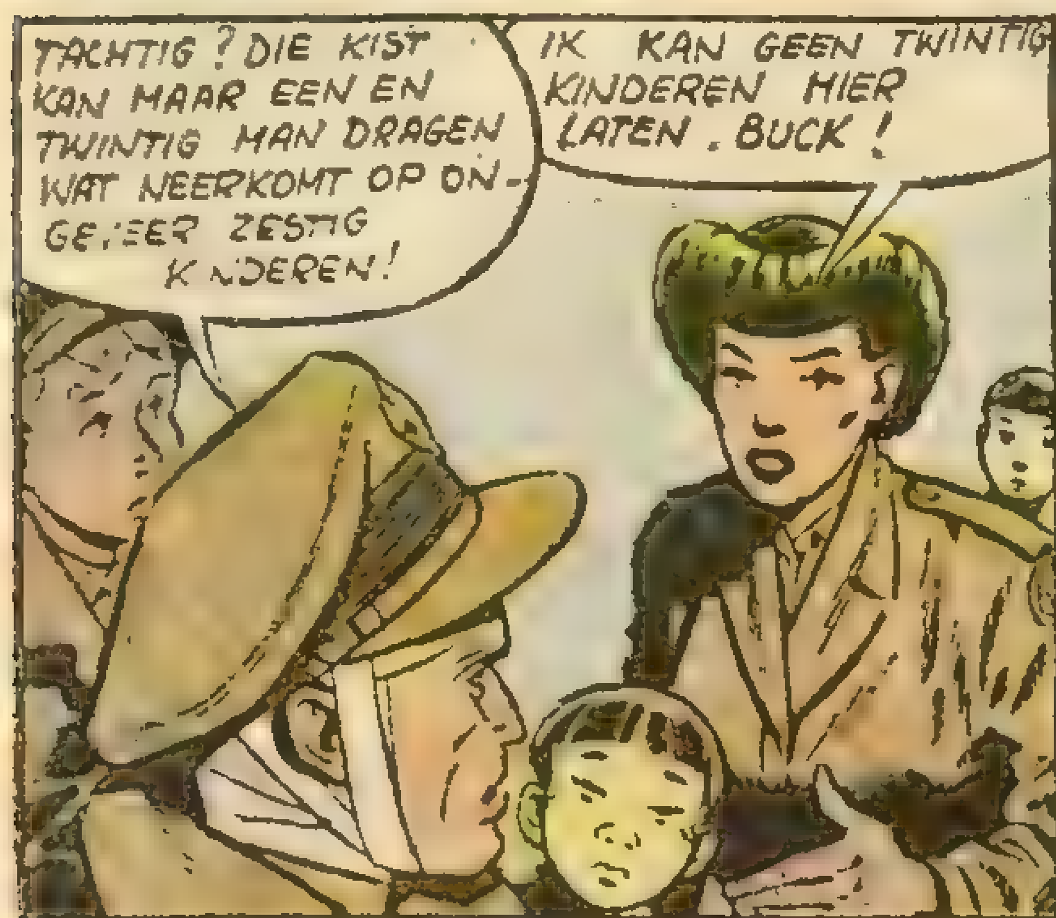

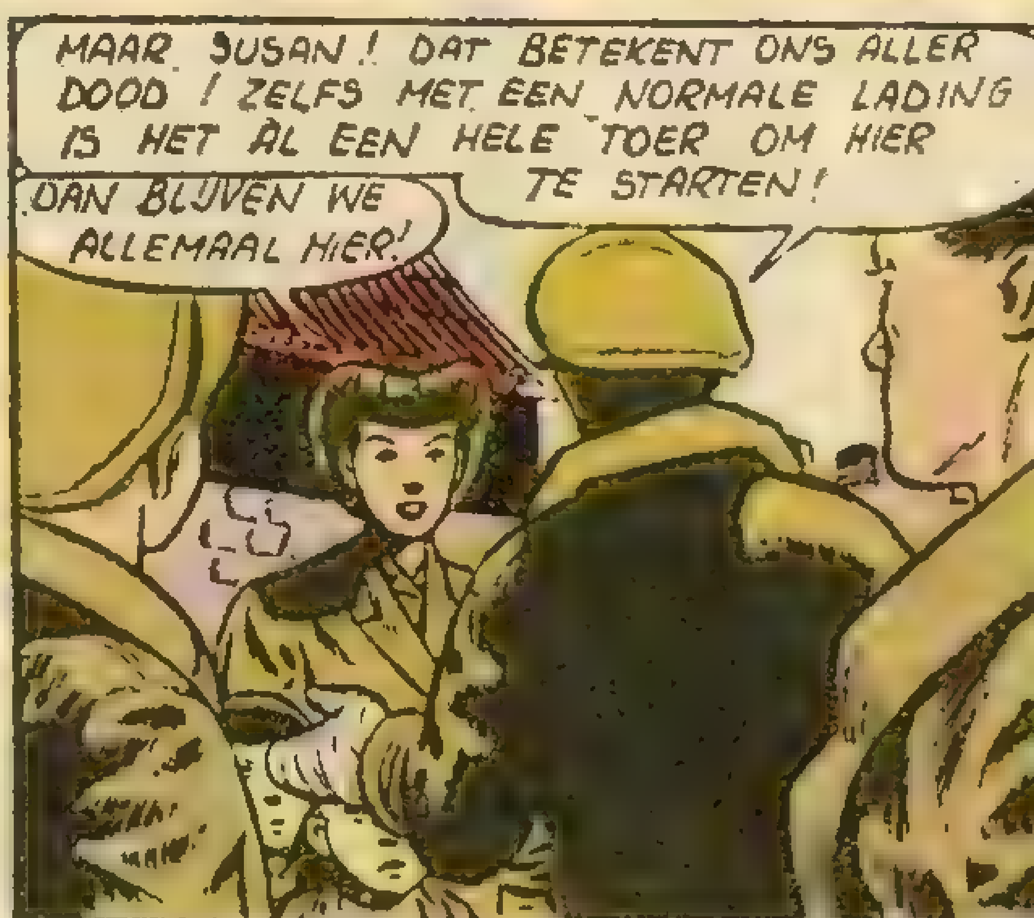

HEMEL! BUCK DANNY! WAT EEN TOEVAL!
HELLO! SUSAN!

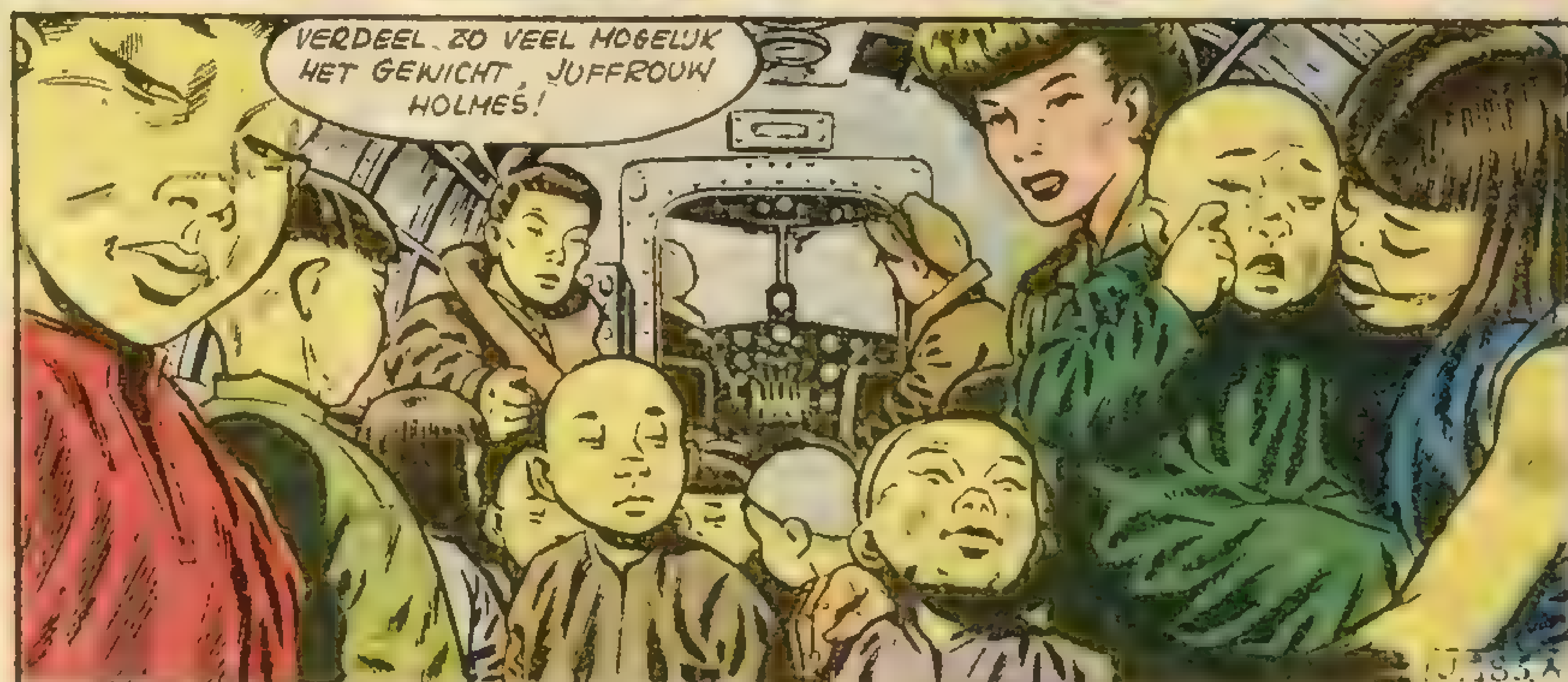

BEDOEL JE DAT IK AL DIE KINDEREN MOET MEENEMEN?
DAT IS GEWOON ONMOGELIJK!
!
HET MOET, BUCK! ER ZIJN ER TACHTIG, MAAR WE ZULLEN ZE OP EEN HOOPJE DRINGEN!

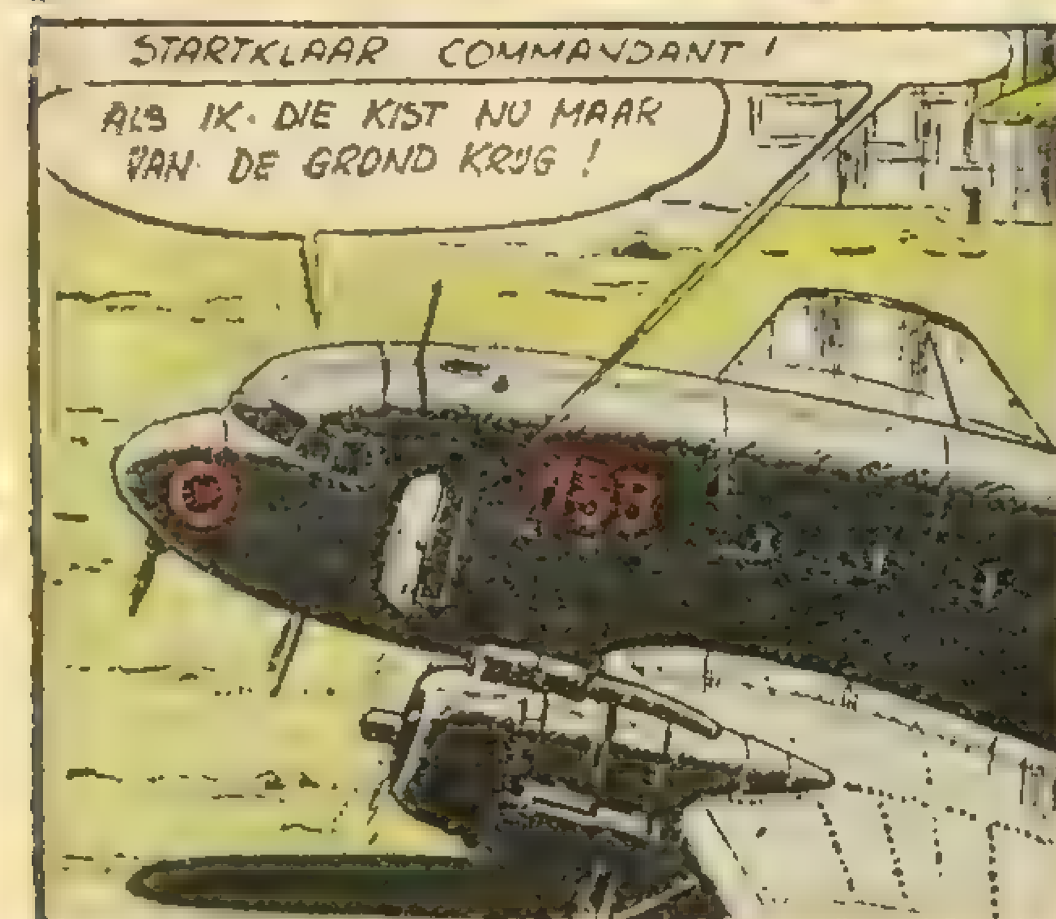

TACHTIG? DIE KIST KAN MAAR EEN EN TWINTIG MAN DRAGEN WAT NEERKOMT OP ONGEVEER ZESTIG KINDEREN!
IK KAN GEEN TWINTIG KINDEREN HIER LATEN, BUCK!

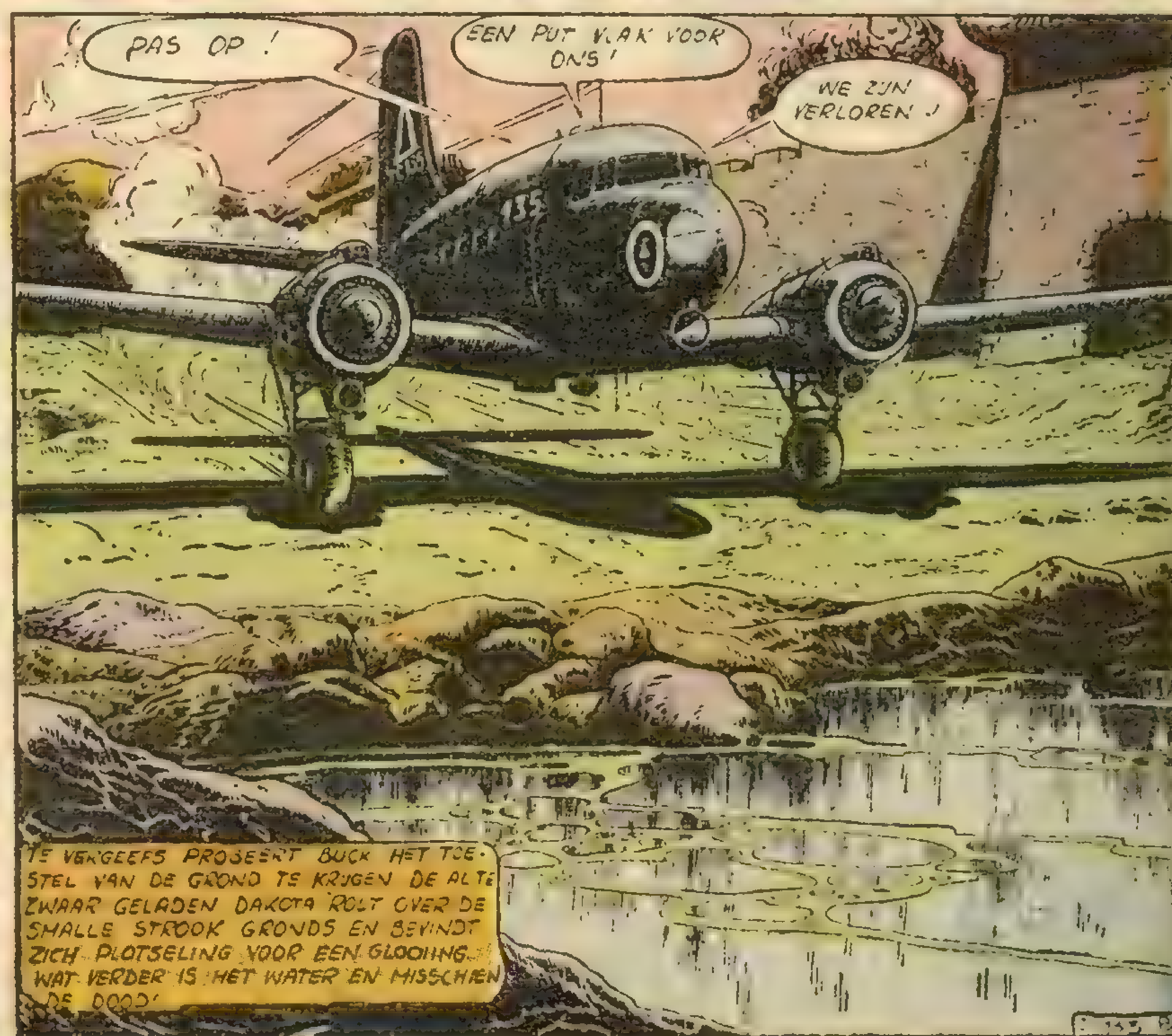

MAAR SUSAN! DAT BETEKENT ONS ALLER DOOD! ZELFS MET EEN NORMALE LADING IS HET AL EEN HELE TOER OM HIER TE STARTEN!
DAN BLIJVEN WE ALLEMAAL HIER!

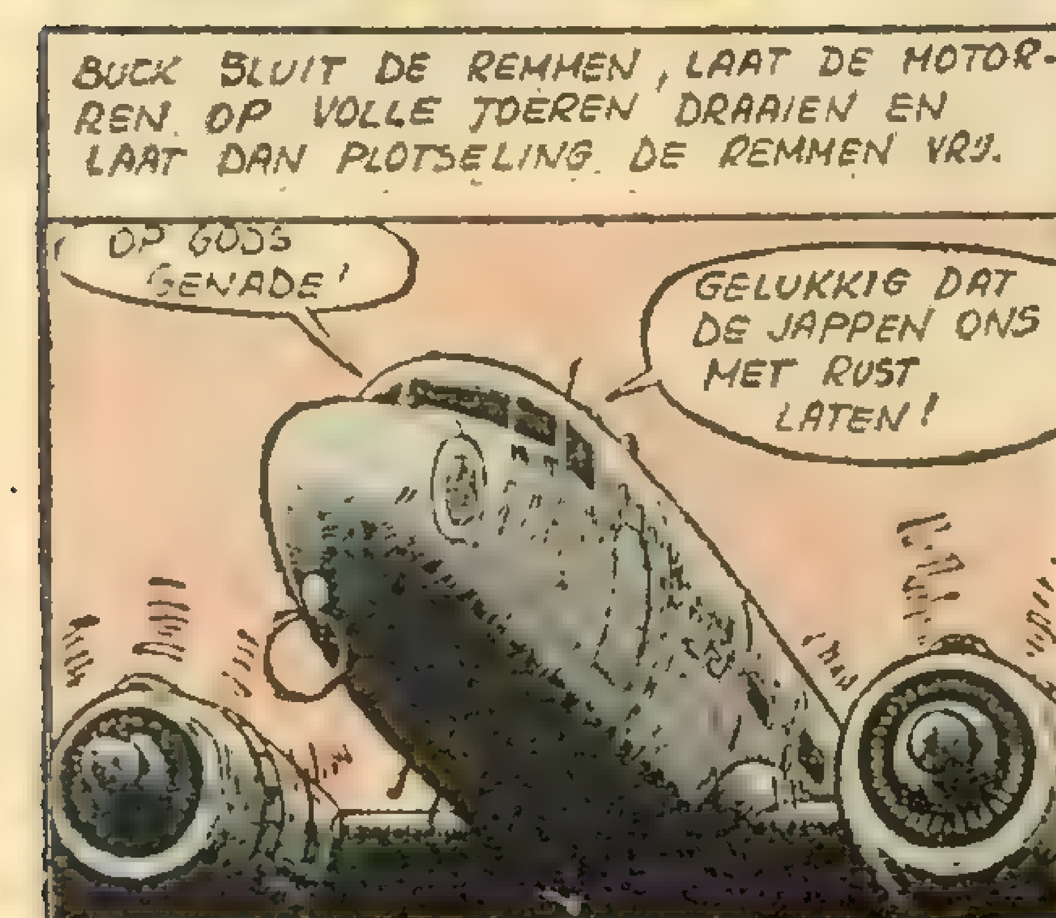

LAAT ONS BEIDEN HIER EN GEEF ONZE PLAATS AAN DE KINDEREN.
ONMOGELIJK! JULLIE ZIJN ONMISBAAR! WE ZULLEN SAMEN ONTSNAPPEN OF SAMEN DE DOOD INGAAN! LAAT DE KINDEREN OP!

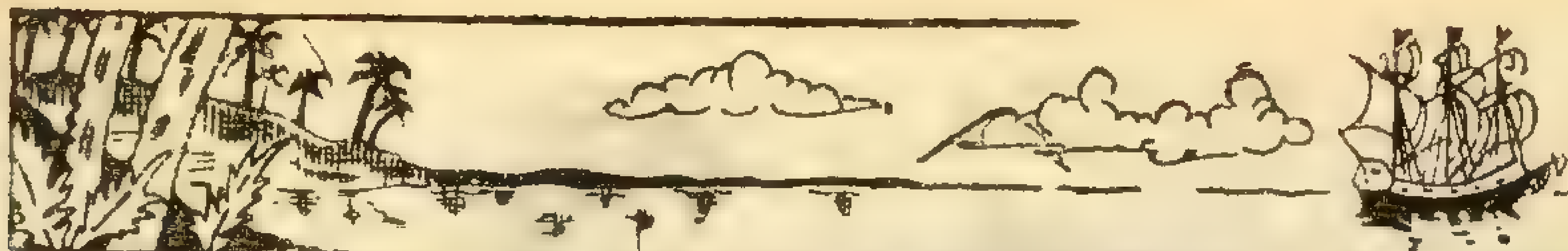

ALS KINDERMEID SLA JE EEN GOED FIGUUR!

VERDEEL ZO VEEL MOGELIJK HET GEWICHT, JUFFROUW HOLMES!

STARTKLAAR COMMANDANT!
ALS IK DIE KIST NU MAAR VAN DE GROND KRIJG!

PAS OP!
EEN PUT VLAK VOOR ONS!
WE ZIJN VERLOREN!
TE VERGEEFS PROBEERT BUCK HET TOESTEL VAN DE GROND TE KRIJGEN. DE AL TE ZWAAR GELADEN DAKOTA ROLT OVER DE SMALLE STROOK GRONDS EN BEVINDT ZICH PLOTSELING VOOR EEN GLOOIING... WAT VERDER IS HET WATER EN MISSCHIEN DE DOOD!

BUCK SLUIT DE REMMEN, LAAT DE MOTORREN OP VOLLE TOEREN DRAAIEN EN LAAT DAN PLOTSELING DE REMMEN VRIJ.
OP GODS GENADE!
GELUKKIG DAT DE JAPPEN ONS MET RUST LATEN!

Het Schatteneiland

Zij wagen het niet met zo weinig bemanning de hele thuisreis te ondernemen en besluiten naar de dichtstbije haven van Spaans Amérika te varen. Die avond gaan Dr. Livesey, de landjonker en Jim aan wal. Ben Gunn blijft op het schip om Silver te bewaken.

Silver begrijpt dat hij nu een kans heeft om te ontsnappen. Of hij Ben Gunn overhaalde of met hem onderhandelde zullen we nooit te weten komen, maar het moet niet moeilijk geweest zijn voor zo'n handige kerel als Silver om de domme Ben Gunn te overreden hem los te laten.

Weldra zit hij in een klein bootje en verlaat de "Hispaniola". De papegaai gaat met hem mee en roept: "*Stukken van acht, stukken van acht!*"

Als de anderen terugkomen ontdekken ze dat Silver niet met lege handen vertrokken is maar dat hij een zak goud heeft meegenomen.

Zij denken niet meer aan Silver, wanneer zij op een warme morgen te Bristol aankomen.

Japanse vliegtuigen

Over de Japanse vliegtuigtypen bestaat er heel wat verwarring. We achten het dan ook nuttig, voor belangstellende lezers een lijst samen te stellen van de meest bekende (of is het onbekende ?) Japanse toestellen. Goede en juiste documentatie over Japanse vliegtuigen is zeer zeldzaam. Het doet ons dan ook genoegen, deze lijst aan onze lezers te kunnen voorleggen.

We geven eerst de naam van de fabriek. Daarna noemen we de kenmerkende toestellen met enkele korte gegevens. De vermelding « Thans in dienst » geeft de periode 1944-1945. « Vroeger » betekent : voor die periode.

Mitsubishi

1931. M. S. 1. zespersoons land- of drijver-transportvliegtuig. Bij Nakajima gebouwde Jupiter-motor van 420 PK. Spanwijdte 15,80 m. Max.-snelheid 190 Km.-u. In dienst bij de « Tokyo Aviation Company ».

1932. Army 92 verkenner. Mitsubishi gebouwde Jaguar-motor 420 PK. Spanwijdte 12,50 m. Max.-snelheid 205 Km.-u. Hoogdekker met vast onderstel. Vroeger in dienst als standaard leger-verkenner.

1933. Army 93 bommenwerper. Met twee 700 PK. Kawasaki motoren. Spanwijdte 26,60 m. Met twee 450 PK. Nakajima Jupiter-motoren. Spanwijdte 19,70 m. Ontwikkeld uit de in Zweden gebouwde Junkers S. 36.

1936. Navy 96 jager CLAUDE. 730 Pk. Mitsubishi Kinsei-motor. Spanwijdte 11 m. Max.-snelheid 375 Km.-u. Oud standaard vloot-jager. Laagdekker, vast onderstel.

1936. Karigane (Wilde Gans) verbindingstoestel. Nakajima Kotobuki-motor van 550 PK. Spanwijdte 11,90 m. Max.-snelheid 465 Km.-u. In 1937 vloog een toestel van dit model, de « Kamikaze » (Goddelijke Wind), naar Londen.

1936. Otori (Ooievaar), gebouwd voor « Asahi »-dagblad. Twee 550 PK. Nakajima Kotobuki-motoren. Spanwijdte 16,5 m. Max.-snelheid 360 Km.-u. Een experimentele versie als bommenwerper werd ook van dit toestel gebouwd. Laagdekker. Intrekbaar onderstel.

1937. Navy 96 bommenwerper. NELL Model 2-2. Twee Mitsubishi Kinsei-motoren van 1.055 PK. Spanwijdte 24,60 m. Max.-snelheid 360 Km.-u. Vroeger standaard vloot-bommenwerper.

1937. Army 97 verkenner-bommenwerper. ANN. Mitsubishi Kinsei-motor 900 PK. Spanwijdte 14,50 m. Max.-snelheid 406 Km.-u. Vroeger standaard leger-type. Vast onderstel.

1937. Army 97 bommenwerper. SALLY model 1. Twee Mitsubishi-motoren 870 PK. type 97 motoren. Spanwijdte 22 m. Max.-snelheid 375 Km.-u. Intrekbaar onderstel. Vroeger standaard leger-type.

1937. M. C. 20 transport. Bij het leger 100. TOPSY. Twee Mitsubishi-Kinsei-motoren van 985 PK. Spanwijdte 22,30 m. Max.-snelheid 400 Km.-u. In burgerlijke versie 11 passagiers.

1940. Navy O jager. ZEKE model 2-1. Nakajima Sakae-motor van 955 PK. Spanwijdte 10,80 m. Max.-snelheid 495 Km.-u. Standaard vloot-jager.

1940. Navy O jager. ZEKE model 3-2. 930 PK. Nakajima-motor. Spanwijdte 10,85 m. Max.-snelheid 525 Km.-u. Verandering van model 2-1 (zie boven).

Deze beide ZEKE jagers zijn de zogenaamde Zero's. Zero is echter geen juiste benaming !

1940. Army 100 verkenner. DINAH model 3. Twee Mitsubishi-motoren. Spanwijdte 14,50 m. Max.-snelheid 555 Km.-u. Standaard leger-verkenner.

1941. Navy 1 bommenwerper. BETTY model 1-1. Twee 1.300 PK. Mitsubishi Kasei-motoren. Spanwijdte 24,70 m. Max.-snelheid 415 Km.-u. Standaard vloot-bommenwerper.

1942. Navy 2 jager. RUFE model 1-1. 955 PK. Nakajima Sakae-motor. Spanwijdte 11,85 m. Max.-snelheid 417 Km.-u. Standaard vloot-jager. Centrale drijver, twee hulpdrijvers.

Aichi

1932. Navy 92 verkenner. Aichi Lorraine-motor van 600 PK. Spanwijdte 13,30 m. Tweedekker, vast onderstel.

1934. AB-4B vliegboot voor zes passagiers. Napier Lion 450 PK. motor met duw-schroef. Spanwijdte 13,75 m. Max.-snelheid 144 Km.-u. Tweedekker vliegboot met duwschroef tussen de vleugels. Vroeger model had 300 PK. TGD-motor.

1939. Navy 99 duik-bommenwerper. VAL model 2-2. Mitsubishi Kinsei-motor. Spanwijdte 14,30 m. Max.-snelheid (model 1-1) 362 Km.-u. Gebruikt bij de aanval op Pearl Harbour.

Nakajima

1930. Navy 90-2 verkenningsvliegtuig op drijvers. Nakajima Jupiter-motor van 450 PK. Spanwijdte 11,90 m. Vroeger standaard vloot-type. Eén centrale drijver.

1930. Navy 90-2B verkenner. Zoals het vorige, maar met wiel-onderstel.

1930. Navy 90 jager. Nakajima Jupiter-motor van 450 PK. Spanwijdte 9,30 m. Max.-snelheid 288 Km.-u. Tweedekker. Vast onderstel.

1931. Army 91 jager. Nakajima Jupiter-motor van 450 PK. Spanwijdte 10,80 m. Max.-snelheid 300 Km.-u. Vroeger standaard leger-type.

1934. Army 94 verkenner. Nakajima Kotobuki van 550 PK. Spanwijdte 11 m. Max.-snelh. 280 Km.-u. Tweedekker. Vast onderstel. Gebruikt als opleidingsvliegtuig.

1935. Navy 95 verkenner tweedekker. Eén centrale drijver. DAVE. Nakajima Kotobuki-motor. Spanwijdte 10,80 m. Max.-snelheid 240 Km.-u. Vroeger standaard vloot-type.

1935. Navy 95 jager. Nakajima Kotobuki van 460 PK. Spanwijdte 9,80 m. Max.-snelheid 325 Km.-u. Kwam in plaats van de Navy 90 jager. Tweedekker. Vast onderstel.

1936. Navy 96 torpedo-bommenwerper. Nakajima Kotobuki-motor van 600 PK. Spanwijdte 14,70 m. Max.-snelheid 252 Km.-u. Werd vervangen door de Navy 97 KATE.

1937. Army 97 jager KATE. Nakajima Hikari-motor van 915 PK. Spanwijdte 10,70 m. Max.-snelheid 426 Km.-u. Standaard Army-jager tot 1941. Laagdekker, vast onderstel.

1937. A. T. Transport. Militair : 97 THORA. Twee Nakajima Kotobuki. Spanwijdte 19,55 m. Max.-snelheid 350 Km.-u. Als burgervliegtuig kon dit toestel 8 passagiers vervoeren.

1937. Navy 97 torpedo-bommenwerper KATE. Nakajima Sakae 985 PK. motor Spanwijdte 15,30 m. Max.-snelheid 333 Km.-u. Laagdekker. Intrekbaar onderstel.

1940. Army 100 bommenwerper. HELEN model 2. Twee 1.300 PK. Nakajima type 2 motoren. Spanwijdte 20 m. Max.-snelheid 450 Km.-u. Standaard leger-type.

1941. Army 1 jager. OSCAR model 1. Nakajima type 99 of 1 motor 955 PK. Spanwijdte 10,30 m. Max.-snelheid 475 Km.-u. Standaard leger-type.

1942. Army 2 jager. TOJO model 1. Nakajima motor 1.250 PK. Spanwijdte 9,30 m. Max.-snelheid (model 3) 570 Km.-u. Standaard leger-type.

1942. Navy TENZAN torpedo-bommenwerper. JILL. Mitsubishi Kasei-motor. Spanwijdte 14,55 m. Max.-snelheid 470 Km.-u. Standaard vloot-type.

(Vervolgt.)

VRAGENBUS

A. DHONDT, MARIABURG. — De bouwboos van het model « De Flits » is uitverkocht. In Antwerpen kunt ge zaken, die modelvliegtuig-materiaal en bouwdozen verkopen, vinden in de Huidevetterstraat en de Eikenstraat, beide zijstraten van de Meir.

BELANGRIJK. — We bezitten nog steeds drie foto's (knipsels van een Miles Monitor, een Percival Proctor en een Gloster Meteor. Het adres van de afzender bezitten we helaas niet meer. Wil de lezer, die ons die foto's indertijd zond (om het type te bepalen) even zijn adres bekend maken, zodat we hem de foto's kunnen terugbezorgen ? Dank bij voorbaat.

Vlieger BOB.

LEUZE VAN DE WEEK

+4H— 074N— NSF34 R
4NR43N 474241 —25423N54
N19 NR —8 X4 7— 4S !

Hoe Mermoz lijnvlieger werd

Op 7 December 1936 verging de vliegboot « Het Zuiderkruis » met man en muis. Hij verdween in de Atlantische Oceaan ter hoogte van de rede van Dakar. Met het toestel verdween ook een groot vlieger : Jean Mermoz. Hij droeg de bijnaam van « De Aartsengel », hem door enthousiaste bewonderaars gegeven. Hij viel als slachtoffer van zijn plicht op de vlieglijn, die hij zelf had uitgebouwd, na de grootste ontginner geweest te zijn van nieuwe luchtlijnen. Vooral zijn heldendaden in Zuid-Amerika hebben hun weerga niet.

Men wordt echter enkel een held door een voortdurend vechten met zichzelf en tegen een hard lot. Om dat niet te vergeten, lees hier het moeilijke begin, dat deze beroemde vlieger had.

Toen Mermoz op een mooie Septembermorgen van het jaar 1924 eindelijk een enveloppe met de kop van « Lignes Latécoère - Toulouse » in zijn bevende hand hield, dacht hij het van vreugde te besterven.

Wat was hier ook al niet aan voorafgegaan ! Maandenlang had hij hongerig en zonder een cent op zak als een arme werkeloze door de straten van Parijs gezworven. Hij had genoeg gekregen van de militaire vliegerij met haar platgetreden paadjes van sleur en routine en daarom zijn ontslag aangevraagd en verkregen. Sinds Januari was hij uit dienst, met één fatsoenlijk pak, twee paar schoenen en... 150 frank. Maar hij was nu het eerst sinds vier jaar een vrij man, zonder dat ze op hem te vitten zaten en zo stapte hij enthousiast het burgerbestaan in. Hij was ervan overtuigd, dat de poorten der burgerlijke luchthavens wijd voor hem zouden openstaan.

Hij schreef daarom aan alle directeuren van luchtvaartmaatschappijen, wier adres hij maar kon bemachtigen. Om zijn weinig geld had hij zijn intrek genomen in een morsig hotelletje. Daar wachtte hij op de antwoorden, die spoedig zouden toestromen. Daarom kòn hij vrede hebben met zijn armoedige kamer met haar verschoten behang, het slechte eten en die lange uren van nietsdoen. Iedere avond, als hij met een holle maag naar bed moest, sprak hij zichzelf moed in.

— Morgen heb ik een plaats en is alles goed...

Dagen verliepen echter, maar geen enkel antwoord kwam binnen. Daarmee verdween zijn zelfvertrouwen en opgewektheid. Op een goede morgen had hij nog maar enkele franks op zak en er diende raad geschaft. Hij besteedde zijn laatste geld aan... postzegels en schreef nog eens.

Intussen moest hij toch leven ! Daarmee begon voor Mermoz een droevige periode in zijn bestaan, waar hij later niet dan met hartzeer over praten kon, ook tijdens zijn jaren van roem en glorie, toen hij « De Aartsengel » en « De vliegende Paladijn » was...

Hij had geen onderkomen meer, was mager als brandhout, zocht allerlei karweitjes als rijtuigpoetser, figurant en wat weet ik al meer. Geld om zijn haar te laten knippen, had hij niet. Het groeide hem dus over zijn oren en in zijn nek. Hij sliep met andere zwervers onder bruggen, op banken in het park en was al blij, als hij ergens in een logement eens een bed kon vinden. Toen hij weer eens verschrikkelijke honger had, kon er slechts een kopje koffie af en eens zelfs enkel een slok water ! Hij, die gewend was in onmetelijke ruimten te zwerven, zat nu voor een kreupele tafel en schreef adressen aan 15 frank de duizend. Soms kon hij het niet meer uithouden en besteedde hij zijn laatste centiemen aan de tram om naar het vliegveld van Villacoublay of Guyancourt te rijden. Daar aan het hek keek hij dan naar de capriolen, die in de lucht werden uitgevoerd en snoof hij de hem vertrouwde geur van benzine en hete olie. 's Avonds trok hij dan weer naar het stoffige en smerige Parijs...

Maar nu, die brief ! In zijn vreugde kon hij nauwelijks de woorden ontcijferen : « ... Wil u ontvangen als proefpiloot... mits bevredigende vliegproeven... u aanmelden te Toulouse-Montaudran ».

Toen Mermoz eindelijk in Toulouse arriveerde, trilde hij van opwinding. Om zijn spoorkaartje te kunnen betalen, had hij moeten lenen, zijn zakken omkeren en nog 4.000 adressen geschreven !

De tram kon er niet meer overschieten en zo legde hij de zeven kilometer naar het vliegveld te voet af. Maar hij glimlachte droomverloren... Nu kwam zijn kans... nu kreeg hij zijn vliegtuig !

Die vreugde verdween echter als sneeuw voor de zon, toen hij zich tegenover Didier Daurat bevond, de directeur van de luchtlijnen Latécoère. Een dikke, norse, zwijgende meneer !

D.D. noemde zijn omgeving hem. Het was een oude, beroemde oorlogsvlieger, die door niemand of niets uit zijn lood gebracht kon worden. Hij was een keihard iemand, onbewogen, zonder meegevoel en eiste van zijn mannen het hoogste als was het doodgewoon. Zelden had hij een aanmoedigend woord voor iemand, maar zoveel te meer laakte en berispte hij. Al moet wel gezegd worden, dat zijn critiek altijd ge-

rechtvaardigd was. Maar de manier waarop, zie je!

Deze blok graniet, die door iedereen gevreesd werd, keek de jonge piloot met de wuivende haarbos eens somber aan.

— Wat een bos met haar... Artistenkop!... gromde hij.

— Maar ik heb er al zes honderd vlieguren op zitten en werd meermalen eervol vermeld, protesteerde Mermoz.

— Poeh!... Dat tel ik niet! Begin maar als mecanicien!

Het werd rustig gezegd, zonder stemverheffing. Niets aan te doen. Mermoz ging, geheel ontgoocheld.

De volgende morgen om zes uur al schoot hij in een blauwe overall met nog twee andere candidaat-vliegers, die op dezelfde wijze door Daudat ontvangen waren.

Een half jaar lang werkten deze mannen in hartelijke kameraadschap samen, gooiden motoren uit elkaar, revisseerden, bouwden weer op en dat voor een hongerloontje. Heel vroeg moesten ze beginnen en waren bij donker eerst uitgewerkt. Maar al spoedig had een vliegtuig en een vliegtuigmotor geen geheimen meer voor deze mannen. Zo werden ze handig en bekwaam en leefden toch in de vliegwereld. Langzamerhand bekwam Mermoz.

Op een avond kwam Daurat de montagehal binnenstappen, waar Mermoz en zijn kameraden dreven in de olie en het vuil.

— Morgen om zes uur proefvliegen, bromde de geweldige.

De drie keken elkaar aan en begrepen. Morgen was het hun dag...

Er stond een ijzige wind op het vliegveld. De « ouderen » omringden Daurat, onverzettelijker dan ooit. Het examen begon. De eerste steeg op.

— Slechte start!... Afgewezen!... gromde D.D. De volgende!... Jij, Mermoz!

Mermoz voelde, hoe de zenuwen hem te pakken kregen. Hij wankelde naar de machine, deed alles automatisch. Maar toen hij de stuurknuppel tussen zijn handen voelde, veranderde als bij mirakel alles. Rustig keek hij om zich heen, de motor daverde. Een aanloop,... daar was hij los.

Ha, nu zou hij eens laten zien, wat hij kon! Ze zouden daar beneden opkijken! Hij trok het toestel de hoogte in, duikelde, sprong, zweefde, maakte de gekste acrobatische toeren: ton, de Immelmann, loopings, vrilles... Het werd een dolle jacht. Met hartzeer ging hij eindelijk landen. Keurig zette hij zijn kist neer, en maakte op het veld nog de nodige precisie-proeven.

Toen hij uit de cabine kroop en gelukwensen in ontvangst dacht te kunnen nemen, zag hij enkel geschrokken gezichten.

— Waar is Daurat, vroeg hij.

Als antwoord haalde een der ouderen de schouders op.

— Je kunt je pak wel gaan maken, kleintje!

— Hoezo?... stamelde Mermoz.

— Jij vindt dat zeker allemaal prachtig, hoorde hij plots een stem achter zich grommen.

Het was Daurat, die weer uit de hangar te voorschijn trad.

— Jawel, directeur, stamelde Mermoz weer.

— Nou, ik niet! Ik heb geen acrobaten vandoen! Verhuur je maar aan een circus!

Toen werd Mermoz werkelijk woedend. Wat? Hij had zo zijn best gedaan en dat werd op die manier in het belachelijke getrokken? Met opeengeklemde kaken trok hij zijn vliegkap af en zonder een woord te zeggen draaide hij zich om en ging.

— Hé, hoorde hij plots achter zich. Ga je weg?

— Ja, brulde Mermoz. Ik weet, wat ik kan! Ik ben er wèl tevreden over en wat u ervan denkt, kan me geen laars meer schelen. Ik weet, dat ik vliegen kan!

Een glimlach gleed over het stugge gezicht van Daurat.

— Hm!... Geen zelftucht!... Vol pretenties!... Opvliegend karakter! Ik zal je eens dresseren!

— U... mij dresseren?...

Mermoz werd bleek. Zijn toorn bedaarde.

— Wat? En u stuurt me weg! zei hij.

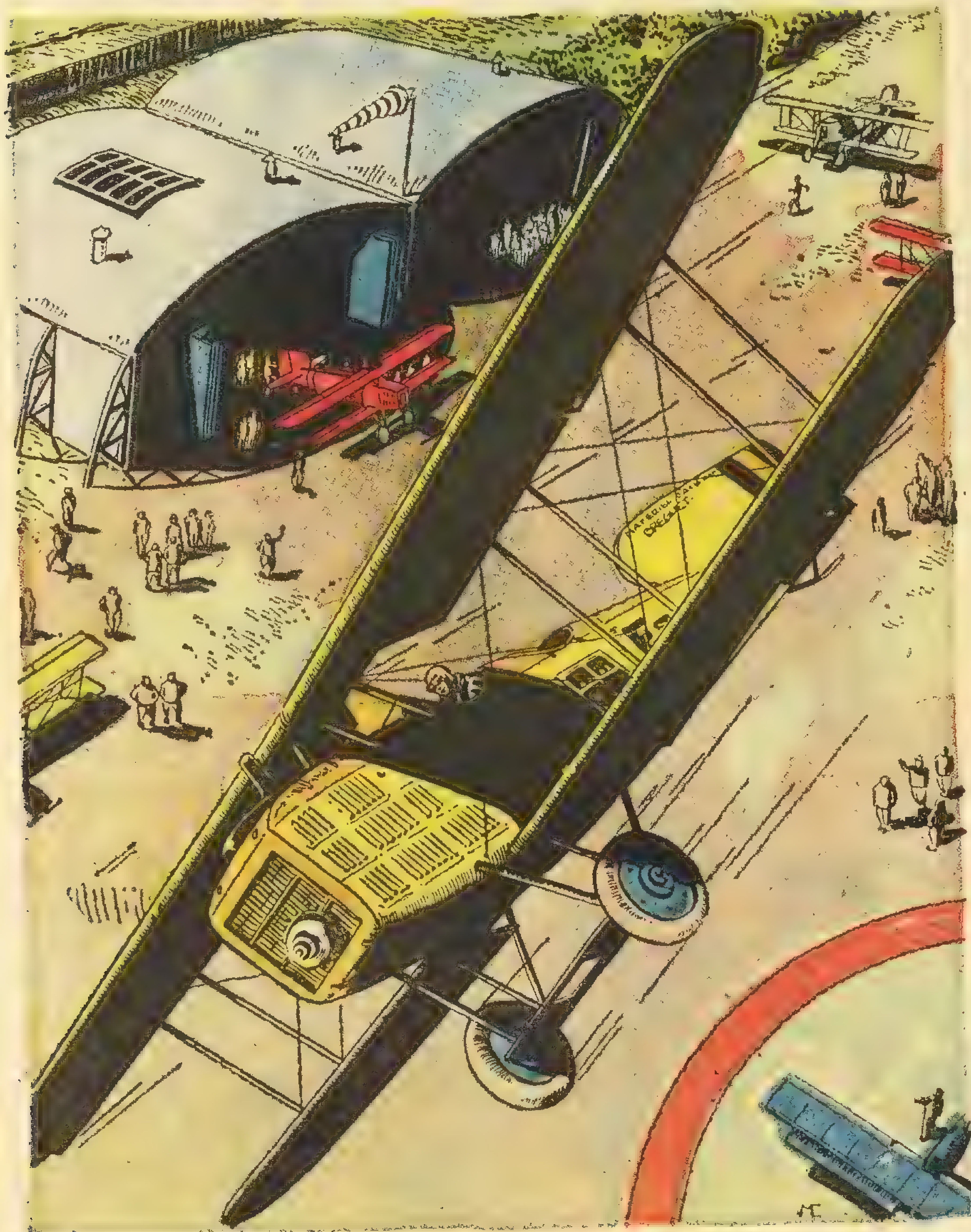
Daurat haalde de schouders op. In zijn ogen stond nu een ondeugende twinkeling.

— Klim nog eens in die kist, mannetje, bromde de geweldige. Stijg eens rustig, tot tweehonderd meter... Dan kalm draaien, met afgezette motor en maak dan een lange landing. Kalm werk, vooral kalm!... Begrepen?

Zonder zelfs naar deze nieuwe proef te kijken, ging Daurat naar zijn kantoor terug.

Maar Mermoz had eindelijk de weg gevonden, die hem verder zou brengen, de glorie tegemoet!

J. M. CARLIER.

Van Sint Elooi, de goudsmid.

Koning Clotarius II wilde een draagstoel, rijk versierd met goud en edelgesteenten. Hij moest zo mooi zijn, dat geen andere vorst iets dergelijks bezat. Hij sprak erover met de kunstenaars aan het hof. De koning eiste echter iets zo moois en kostbaars, dat niemand het op papier kon tekenen, laat staan uitvoeren!

De koning raakte erdoor uit zijn humeur.

— Is er dan niemand van mijn mensen, die begrijpen kan, wat ik hebben wil? Moet ikzelf soms hun kunstambacht leren en aan het werk gaan ?...

Toen hij zo op zijn troon te mopperen zat, kwam juist het bericht binnen, dat Bobo, 's konings schatmeester, van een lange reis was teruggekeerd. Die wilde onmiddellijk zijn vorst zien...

— Laat de man eerst maar wat bekomen van de vermoeienissen van de reis, zei Clotarius. Hij heeft wel wat rust verdiend! De zaken kunnen tot morgen wachten..

— Bobo wil Uwe Majesteit zien om een heel andere reden, sire.

— Goed... Laat hem dan maar binnenkomen!

Bobo zat nog onder het stof en de modder van zijn afmattende rit. Hij verontschuldigde zich daarvoor en vervolgde toen:

— De reden, waarom ik U onmiddellijk wil zien, Sire, is, dat ik de man gevonden heb, die U al zolang zoekt. Ik heb een oude hoefsmid aan het werk gezien. Hij smeedde een kelk en een ciborie, samen met een leerjongen, voor de monniken van het munster. O, Sire, nooit heeft Uwe Majesteit iets dergelijks gezien! Het is zo kostbaar werk en zo nobel van vorm !...

— En je denkt nu, dat die man mijn draagstoel kan maken ?

— Ik ben er zeker van, Sire.

— Welnu, zoek die man dan op...

Cloderik, de oude hoefsmid, woonde drie dagreizen te paard van Clotarius' paleis. Bobo rende wat hij rennen kon... Hoe groot was zijn teleurstelling, toen bij aankomst bleek, dat Cloderik stervend te bed lag!

— Cloderik, ik kom vanwege Zijne Majesteit onze koning Clotarius. Ik heb uw werk voor het munster gezien. Nu wil onze vorst, dat je voor hem een gouden draagstoel maakt...

— Helaas, Edele Heer, zuchtte de stervende, ik voel, dat ik met mijn 83 jaar niet meer van dit ziekbed zal opstaan. Aanstonds dient Vader Abt mij de laatste heilige sacramenten toe... Maar dat is minder! U zoekt een kundig ambachtsman? U zult een meester vinden! Mijn leerjongen Elooi wrocht meesterwerken, waarbij de mijne in het niet verzinken. Wendt u zich tot hem en de koning zal tevreden zijn...

— Maar meester, schrok Elooi, dat kan ik toch niet. En ik ben zo'n opdracht niet waardig...

— Stil jongen, zei Cloderik. Ik weet beter dan jezelf, wat je kunt! Jij maakt de draagstoel voor onze geëerbiedigde vorst.

Daarop legde Bobo uit, wat de koning precies wenste en liet onmiddellijk een grote vracht goud en edelgesteenten naar de smidse brengen. Zo kon Elooi aan het werk.

Intussen stierf Cloderik, wat Elooi veel verdriet bezorgde. Alles immers had hij aan deze heilige leermeester te danken. Het goud en de edelgesteenten sloot hij zorgvuldig weg en met Adoald, de tweede leerjongen van Cloderik, begon hij aan een schets voor de draagstoel. Elooi was een kundig ambachtsman en daarenboven een kunstenaar. De schets overtrof de stoutste verwachtingen van Bobo en spoedig konden de gezellen aan de slag. De koning werd door zijn schatmeester van de vordering van het werk op de hoogte gehouden.

Toen de draagstoel bijna gereed was, zag Elooi tot zijn niet geringe verbazing, dat nog meer dan de helft van het goud en de juwelen over waren.

Wat daarmee gedaan ?

Adoald wist er wel raad op. Hij was lang zo eerlijk niet als zijn jonge meester en stelde daarom voor hun schat te verbergen om er later het land mee uit te vluchten.

Elooi steeg het schaamrood naar de kaken. Maar ook was hij rood van toorn. Hoe kon zijn beste gezel zo'n voorstel doen!

— Wil jij dan iemand bestelen, die het volste vertrouwen in ons stelt? Neem dan je ontslag maar! Ik weet al, wat ik met het overschot van de schat doen zal. Schaam je, Adoald! Wat zou Cloderik van zoiets gezegd hebben ?...

Adoald zei brutaal, dat hij dan maar liever ging. Hij stak de vuist tegen Elooi op. Hij zou hem wel krijgen...

Toen vlotte het werk natuurlijk niet zo goed meer. Elooi voerde tot zijn verontschuldiging aan, dat hij er nu alleen voor stond... Waarom Adoald was weggegaan, zei hij niet!

Hij werkte dag en nacht en nam nauwelijks even tijd om wat te slapen en te eten. Hij leefde en werkte in een koortsdroom.

Eindelijk was de dag aangebroken, dat hij zijn meesterwerk naar het hof kon laten vervoeren. Op een zware legerwagen werd de draagstoel, zorgvuldig ingepakt vervoerd met als gewapend geleide een honderdtal soldaten...

Voor het paleis van de koning verdrong zich een nieuwsgierige menigte, onder wie ook Adoald zich bevond. De stoel stond nog veilig ingepakt vlak voor de opgerichte eretribune, waar Clotarius met zijn hovelingen spoedig verschijnen zou. Niemand mocht natuurlijk voor de koning het kunstwerk aanschouwen.

Toen de vorst gezeten was en men overging tot de onthulling van de draagstoel ging er een roep van bewondering door de samengepakte menigte.

— Nog mooier dan ik hem droomde, zei Clotarius eerlijk.

De koning verhief zich en ging persoonlijk de jonge goudsmid Elooi gelukwensen. De kunstenaar werd er verlegen onder.

— Iemand, die tegelijk èn zo'n groot kunstenaar èn zo'n bekwaam vakman is, dient op bizondere wijze beloond! Daarom, Elooi, vraag wat je wil, je zult het krijgen. Denk er verdaag maar eens rustig over na en kom het me morgen vertellen...

Toen Elooi enkele dankwoorden stamelde en zei, dat het werk zelf al een beloning voor hem geweest was, riep een stem uit de volkshoop:

— Laat hij ook vertellen, waar de overschot van het goud en de juwelen gebleven zijn!

Het was Adoald, die dat riep.

— Kom eens hier, schreeuwde Bobo, die de stem gehoord had.

Adoald loog brutaal:

— U weet, heer, dat ik Elooi gediend heb, maar u weet niet dat hij me weggezonden heeft, om zich alleen de overschot van de kostbaarheden te kunnen toeëigenen...

De koning, die van nature erg wantrouwend was, keek geschrokken naar Elooi en toen naar Adoald.

— Mannetje, wee je gebeente, als je leugens verkoopt!... Zeg eens Elooi, zijn er werkelijk nog goud en stenen over ?...

— Dat was ik juist van plan Uwe Majesteit te zeggen, maar ik kreeg er de kans niet meer toe. Mag nu de tweede kar voorrijden, dezelfde, waarmee ik gekomen ben, Sire ?

— Laat komen!

Ook op deze wagen stond iets onder een hoes. Vier soldaten verwijderden het dekkleed en... daar kwam nog een draagstoel te voorschijn, in alles precies gelijk aan de eerste.

— Deze is van de overschot, zei Elooi eenvoudig.

Toen juichte de menigte, maar nam zo'n dreigende houding tegen Adoald aan, dat Elooi hem tegen de woede van het volk moest beschermen.

Clotarius beloonde zoveel eerlijkheid, zoveel kunst en vakmanschap, zoveel zorg voor het goed van de naaste door de eenvoudige vakman tot een der hoogste ambten van het rijk te verheffen. Elooi bleef de nauwgezette, plichtsgetrouwe dienaar. Later werd hij tot bisschop gewijd. Hij leefde en stierf als een heilige en is nu de patroon der goudsmeden.

P. G. ALLAIN.

Onze Knollentuin

De tijd rent met snelle voeten. Reeds stevenen we met volle zeilen 1950 binnen. Piet Kwabbernoot wordt er stil van... En somber! Vanmorgen vonden we hem in onze knollentuin, terwijl hij met zijn wijsvinger tegen zijn voorhoofd tikte. Wij lachten bij dit gebaar van zelfkennis. Maar Piet bleef de ernst zelf!

— 1950, 1950... jammerde hij. Ik voel achter de huid van mijn voorhoofd mijn doodskop al!...

Waarop wij stil werden! Piet Kwabber kan op zijn zonderlinge manier met waarheden smijten als rotsblokken. Gelukkig wil hij nu enkel gaan gieteren.

KEN MAYNARD uit Dendermonde plant een vurig pleidooi voor meer muziekbegrip. Ken deed er keurig zijn best op en het is Snuffels wens, dat heel wat rakkers en rakkeresjes zich — naar de mate van het mogelijke — verrijken met de schatten van onze Westerse muziekcultuur.

DIEPTE DER MUZIEK. 1.

Wij, jonge mensen, houden van muziek! De muziek is voor ons de uitdrukking onzer diepste gevoelens. Wij zingen onze vreugde en fier streven uit in onze stapliederen, onze weemoed in meeslepende tonen, ons kunstgevoel in meerstemmige, grootsere zangen. Deze liederen verstaan we, ze zijn tevens « gedicht ». Velen onder ons echter, begrijpen nog niet de diepte en inhoud der symphoniën, ouvertures en andere programmamuziek, die dagelijks de huiskamers vult langs de radio om. Makkers, sluiten we onze ogen! Onze verbeelding voert ons weg, geen afstand, geen tijd! We bevinden ons in een prachtige orkestzaal.

Onder de weelderige kroonlusters, waarin myriaden lichtschakeringen tintelen, roezemoezen honderden stemmen, enkele aarzelende akkoladen, een bonte mengeling van heren in smoking en dames in avondkledij. Opeens valt alle gerucht stil. De dirigent geeft een korte inleiding. Alle lichten gaan uit. Schijnwerpers belichten de muzikanten...

De krachtige ouverture van Egmont (Beethoven) barst los. Rakkers, hoort ge de dreunende marsen van het triomferende Spanje en daartussen schuchter de vioolklachten der verdrukte Nederlanden? Maar voort dondert het Spaanse leger op roffelende trommels. Opeens een slag! Het hoofd van Egmont valt onder de bijl! Meteen is er een bezinning in de Nederlanden. De opstandigheid groeit aan en de vioolklanken worden steviger. Hevig vecht het vrouwelijke element der violen tegen de doffe slagen der Spaanse trommels! Opeens slaat dan de strijd over in het zegevierend geschal der bevrijde Nederlanden! Een lange zucht vaart door de zaal. Nu vraag ik u, rakkers, is dit « zagerij », zoals men thuis al te dikwijls zegt?

Als fladderende vlinders dwarrelt een wals van Strauss de zaal in. De klanken zweven als zwaluwen in de blauwe zomerlucht en klateren op als het licht, dat vonkelt en spettert in de kristallen lusters. Denkt u daaraan, op de speelse tonen, dat Strauss een zaal of een vogel heeft willen beschrijven?...

Als slot komt er nog een stuk lichte muziek.

Het is een verklanking der jaargetijden. De zomer straalt in al zijn luister en rijpheid. De zeisen scheeren de graanstengels. Met brede, volle tonen vieren de boeren het oogstfeest, doorweven met lichte polka's, die rondhuppelen. Maar... allengs wordt de natuur ziek, jachthorens schallen in de verte en dwarrelende tonen vallen samen met de bronzen blâren. Klagende tonen van herfstviolen kwijnen en over de stervende natuur giert plotseling de windenjacht. Maar reeds dwarrelen de eerste tonen van « Stille Nacht », de eerste sneeuwvlokken naar beneden. Speels wentelen en draaien ze rond elkaar als een zwerm muggen... Alles ligt nu blank onder de sneeuwwade. Alles is kalm als de zachte muziek. Dan komt weer leven in de struiken en bomen. Het borrelende sap wil omhoog als de aangroeiende tonen en barst opeens open in de botten. Jachtiger stroomt het bloed in de aderen, jachtiger als de muziek die uitgroeit tot een juichend triomfgeschal der ontwakende Lente, de zegepraal van het Leven op de Dood!...

Beste makkers, als we zo de muziek leren begrijpen, wordt ze opeens veel mooier en dieper, niet waar?

KEN MAYNARD uit Dendermonde.

Eindelijk knolt **DE RODE PIMPERNEL uit Amsterdam** een knol, die niet te dik is! Ondeugend is hij wel, maar na zoveel eervol vermeld werk, is een plaatsje eerlijk verdiend. Laat straks je fantasie nog maar eens dartelen! Dat gaat je zeker beter af dan redeneren. « Vrolijk en Opgewekt » is je devies? Prachtig!

WAAROM JE ZORGEN MAKEN?

Of je hebt succes, of je hebt het niet... Indien je succes hebt, is er niets om je zorg over te maken. Indien je geen succes hebt, zijn er slechts twee dingen om er zorgen over te maken. Je gezondheid is goed, of je bent ziek. Indien je gezondheid goed is, is er niets om je zorgen over te maken. Indien je ziek wordt, zijn er slechts twee dingen, om je zorgen over te maken. Of je wordt beter, of je gaat dood. Indien je beter wordt, is er niets om je zorgen over te maken. Indien je dood gaat, zijn er slechts twee dingen om je zorgen over te maken. Of je gaat naar de hemel of je gaat naar de hel. Indien je naar de hemel gaat, is er niets om je zorgen over te maken. Indien je naar de hel gaat, zal je het zo verbazend druk hebben met oude vrienden de hand te drukken, dat je geen tijd zult hebben je zorgen te maken. Dus, waarom je zorgen te maken?...

DE RODE PIMPERNEL uit Amsterdam.

DON COLEMAN uit Den Haag doet voor ons de laatste ogenblikken van een koopvaardijer herleven en dat in de gewenste stijl en met de gewenste verf. Daarenboven een eervolle vermelding voor zijn « Ontmoeting ».

HET EINDE VAN DE « JOHANNA-MARIA »

De « Johanna-Maria », een koopvaarder van 40 stukken, voer door de wateren van de Caraïbische Zee.

Plotseling werd de bemanning opgeschrikt door de stem van de man in het kraaiennest : « Onbekend schip aan stuurboord! Het houdt recht op ons aan... » Even later : « Het hijst de doodskopvlag! ».

Schrik verspreidde zich onder de bemanning. De doodskopvlag, een doodskop op een zwart paviljoen, betekende : zeerovers, onverschrokken kerels zonder genade!...

Ondanks het feit, dat zijn schip goed bewapend was, wilde de kapitein toch een gevecht vermijden. Hij gaf bevel, alle zeilen te hijsen. Het was echter reeds te laat. Het zeeroverschip was de « Johanna-Maria » al te dicht genaderd, zodat deze niet meer kon ontsnappen...

De kanonnen van de koopvaarder brandden los, echter zonder resultaat. Toen werd de ongelukkige koopvaarder geënterd. De boekaniers trokken zich stoutmoedig langs de scheepswand omhoog en kwamen zo op het dek, waar ze met de bemanning slaags raakten.

Het werd een woest en wild gevecht. De zeerovers hakten wild op de ongelukkige bemanning in. Het was een ongelijke strijd. Spoedig was het pleit dan ook in het voordeel van de zeerovers beslist.

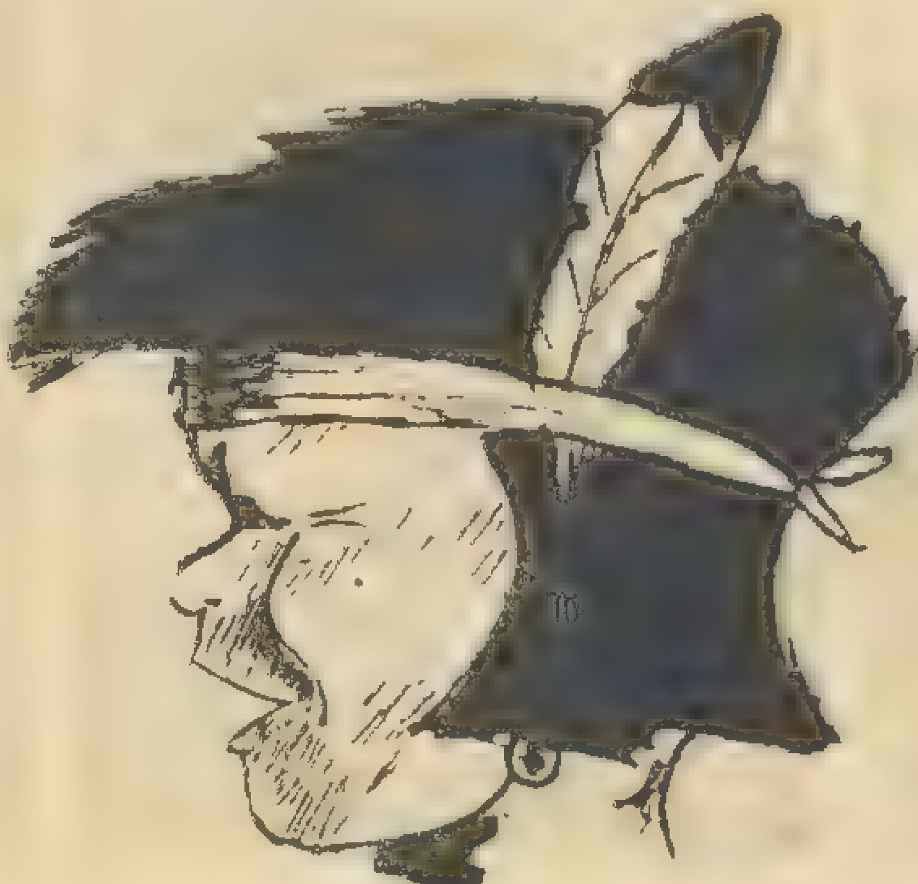
Alleen de kapitein hield nog stand. Deze trachtte zich een weg naar de kruitkamer te banen om het schip de lucht in te laten vliegen...

De aanvoerder van de boekaniers trad hem echter in de weg. Beiden bleken meesters in de schermkunst. De kapitein van de « Joanna-Maria » raakte echter spoedig vermoeid, gaf zich even bloot en lag op hetzelfde ogenblik dood op het dek van het schip, waarvan hij eens heer en meester was...

De kapers plunderden toen het gehele schip, staken de lont in de kruitkamer en verwijderden zich snel.

Even later klonk een doffe knal en de « Johanna-Maria » verdween voorgoed in de onpeilbare diepten van de Caraïbische Zee...

DON COLEMAN uit Den Haag.

Tekenknol van **KARA-BEN-NEMSI** uit Antwerpen.

Er zijn eervolle vermeldingen uit te delen. Allereerst voor **KID GARSON uit Mol-Wezel** voor zijn Zwarte Piet-Knol. Hij toont schrijverstalent en daarom hoopt Snuffel nog eens een fantasietje van zijn hand te mogen ontvangen, dat de knollentuingrond in kan. Verder voor **ERROL FLYNN 28.574 uit Rumbeke**, die er ook bijna is en **AGENT No 10 uit Kiel-Antwerpen** voor zijn geschreven schilderijtje « Kamperen ».

Bij de dichters is **ALBERIC 28.559 uit Heist-op-den-Berg** weer eens de baas. Hij mag echter niet in « weemoed » gaan zwelgen (en om zijn gezondheid en om het dichterschap niet). En « weeïg » is niet hetzelfde als « weemoedig »! Eervolle vermeldingen zijn er hier voor **SINBAD DE ZEEMAN uit Gent** en het keurig nageknolde versje van **DOORNROOSJE 28.829 uit Vilvoorde.** Keurig gewerkt, Jeannine.

O SCHOOLGEBOUW...

O, schoolgebouw, verloren woon
Ik vind U heden dubbel schoon
Na lange jaren weer!

Uw groene poort, uw rode dak
Dat mij van vroeger tijden sprak
Is nog gelijk weleer...

O schoon gebouw, toch gaat het niet
Uw schoonheid roemen in een lied;
Mij drukt het mooi verleên!

. . . .

Vergeef me - vriend - m'n weeïg zijn
En laat me met m'n zoete pijn
Een ogenblik alleen...

ALBERIC 28.559 Heist-op-den-Berg

Eervolle vermelding ook voor de grapknollen en het tekenwerk van het broederpaar **TOM COLBY 28.105** én **ALI BABA 28.337 uit Vilvoorde.** Eveneens voor de grapknollen van **GENE AUTRY uit Vreeren.**

Tekenden in kleuren **DE ZWARTE RAAF** en **DE WITTE GLEDER uit Oostende.** Keurig werk, Freddy en Pierre, maar... niet te planten! Eervolle vermeldingen voor **BRIK BRADFORD uit Gent, BLAUWE VINK uit Bilzen, GASTON B. uit Meerdonk, RED RYDER uit Humbeek** (liever één keurig afgewerkt, dan vijf zo, Paultje!) **WITTE ADELAAR uit Meerout, SINBAD DE ZEEMAN uit Gent, BANG PIETERTJE uit Drieslinter**, die enorm bijleert, **BUFFALO BILL 27.626 uit Walfergem** (twee knolletjes). Nog een extra-eervolle vermelding en hartelijke groet voor **VLIEGENDE YANK**, alias Henk Meier van de Brouwersgracht te **Amsterdam.**

Tot volgende week.

Jullie opperplanter
SNUFFEL.

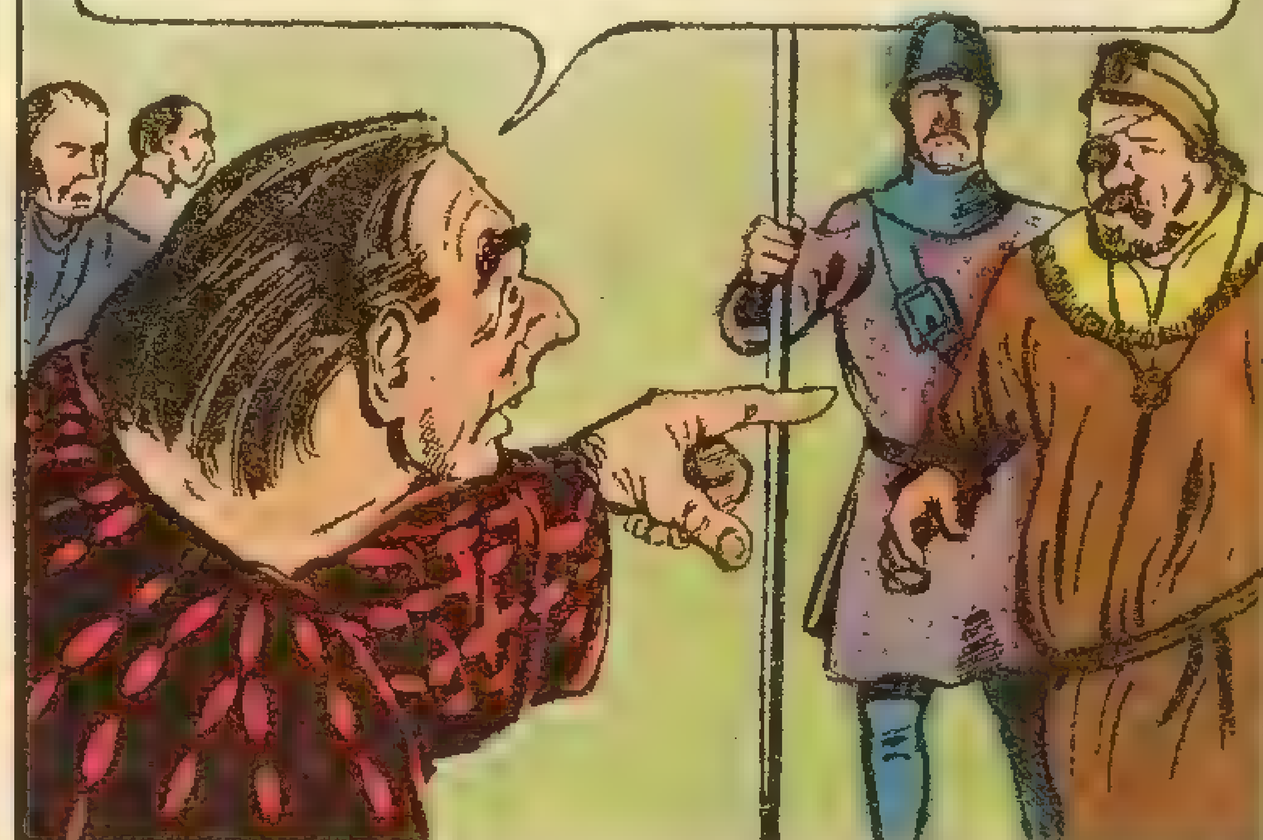

De
Leeuw
van
Vlaanderen
naar het beroemde werk
van H. CONSCIENCE
Platen van Wik
scenario van P. DURBIN

DE ZITTING IS GEHEVEN, VRIENDEN. LATEN WE NAAR HUIS GAAN!

IN GEDACHTEN VERZONKEN GAAT DE CONINCK NAAR HUIS. HIJ ZIET DE MAN NIET DIE HEM OP EEN AFSTAND VOLGT...

MAAR PLOTSELING..
GRIJPT DIE LAAT EN BRENGT HEM NAAR HET PRINSENHOF!

EEN PAAR OGENBLIKKEN NADIEN KOMT DE GROEP OP HET PRINSENHOF AAN...

VOOR EEN GROTE SCHARE LELIAARTS NEEMT VAN GISTEL, DE GROOT-TOLMEESTER, HET WOORD:
HET GEZAG VAN DE WETHOUDERS KAN NIET BETWIST WORDEN, MEESTER DE CONINCK. WE HEBBEN VERNOMEN DAT GIJ HET VERZET AANPREDIKT TEGEN DE WETTELIJKE OVERHEID. HET ZAL NIET LANG DUREN OF GIJ ZULT UW ONGEHOORZAAMHEID AAN DE GALG BOETEN.

IK BEN NIET BEVREESD. LAAT MIJ STERVEN, IK WEET DAT MIJN DOOD HET VERZET ALLEEN MAAR ZAL AANWAKKEREN. VLAMINGEN KUNT GIJ DODEN, MAAR DE ZIEL VAN HET VLAAMSE VOLK NOOIT!
HET VLAAMSE VOLK HEEFT ZIJN RECHTEN VERBEURD, MEESTER DE CONINCK! VOORTAAN ZAL HET LUISTEREN NAAR ZIJN MEESTERS. AL DE RECHTEN, DIE MEN HET VOLK HEEFT TOEGEKEND, ZULLEN WORDEN INGETROKKEN.

VERACHT GIJ HET VOLK WAARUIT GIJ ZELF GEBOREN ZIJT? DE GROND WAAR UW VADEREN BEGRAVEN LIGGEN EN EENS UW WIEG HEEFT GESTAAN? DE TIJD ZAL KOMEN DAT MEN U DAAROVER REKENSCHAP ZAL VRAGEN, GEMENE VERRADER.

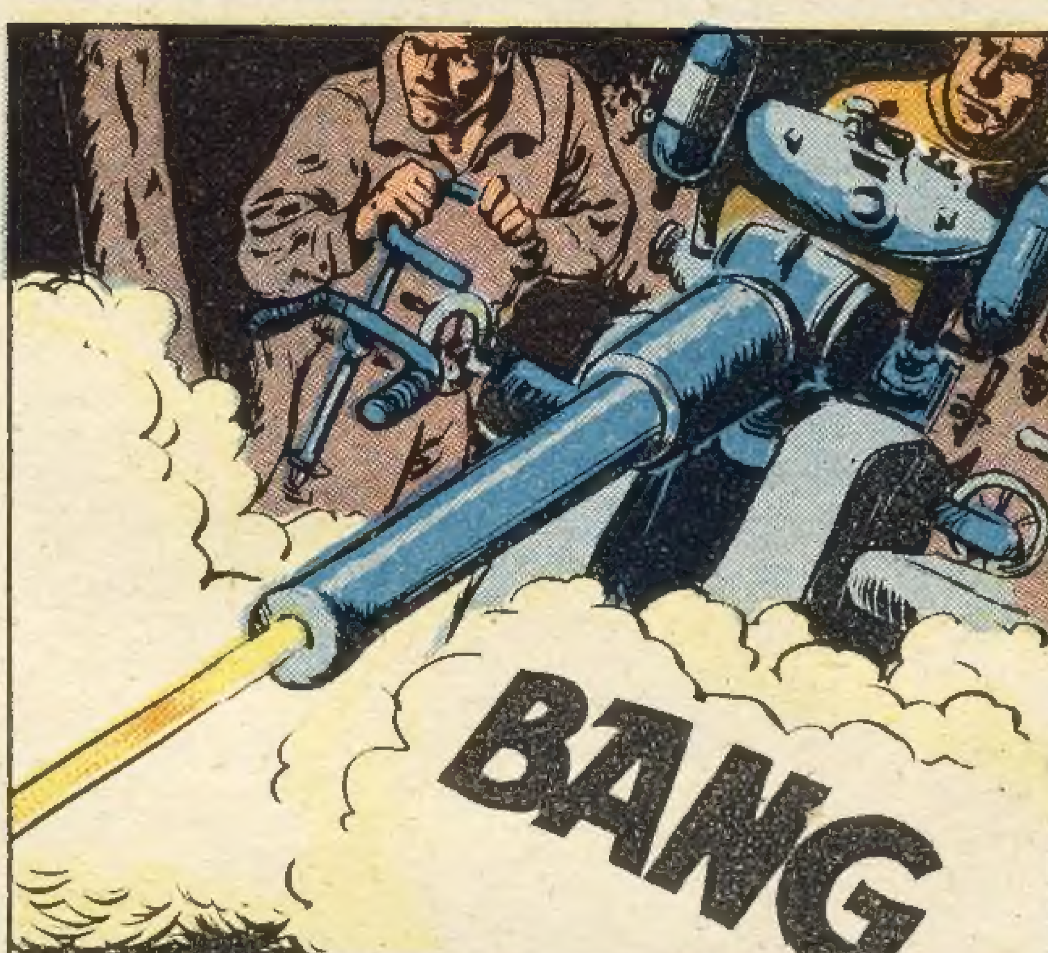

IK HEB GENOEG VAN UW LASTERPRAAT, ELLENDIGE LAAT! MANNEN, GRIJPT HEM EN WERPT HEM IN DE KERKER TOT DE GALG HEM KAN ONTVANGEN!

De Blauwe SPERWER

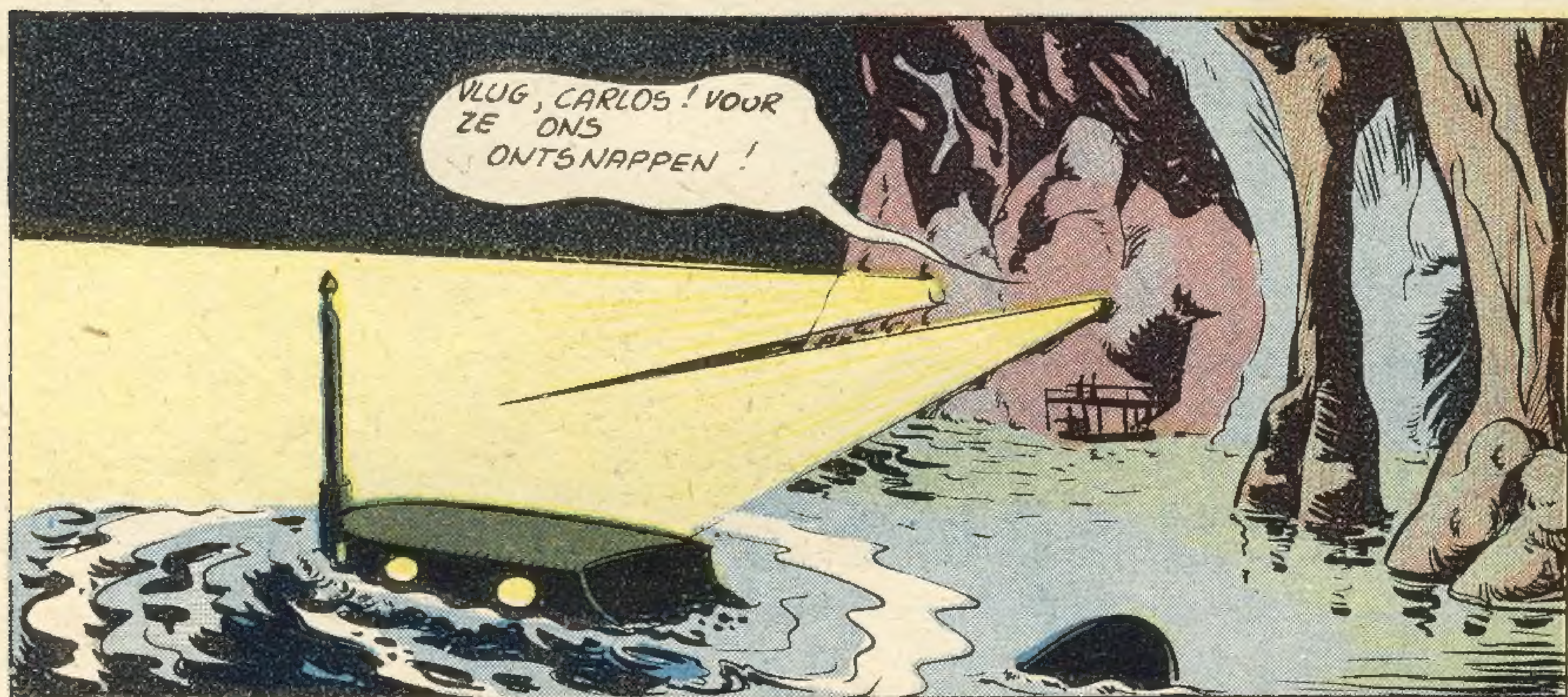
door Sirius

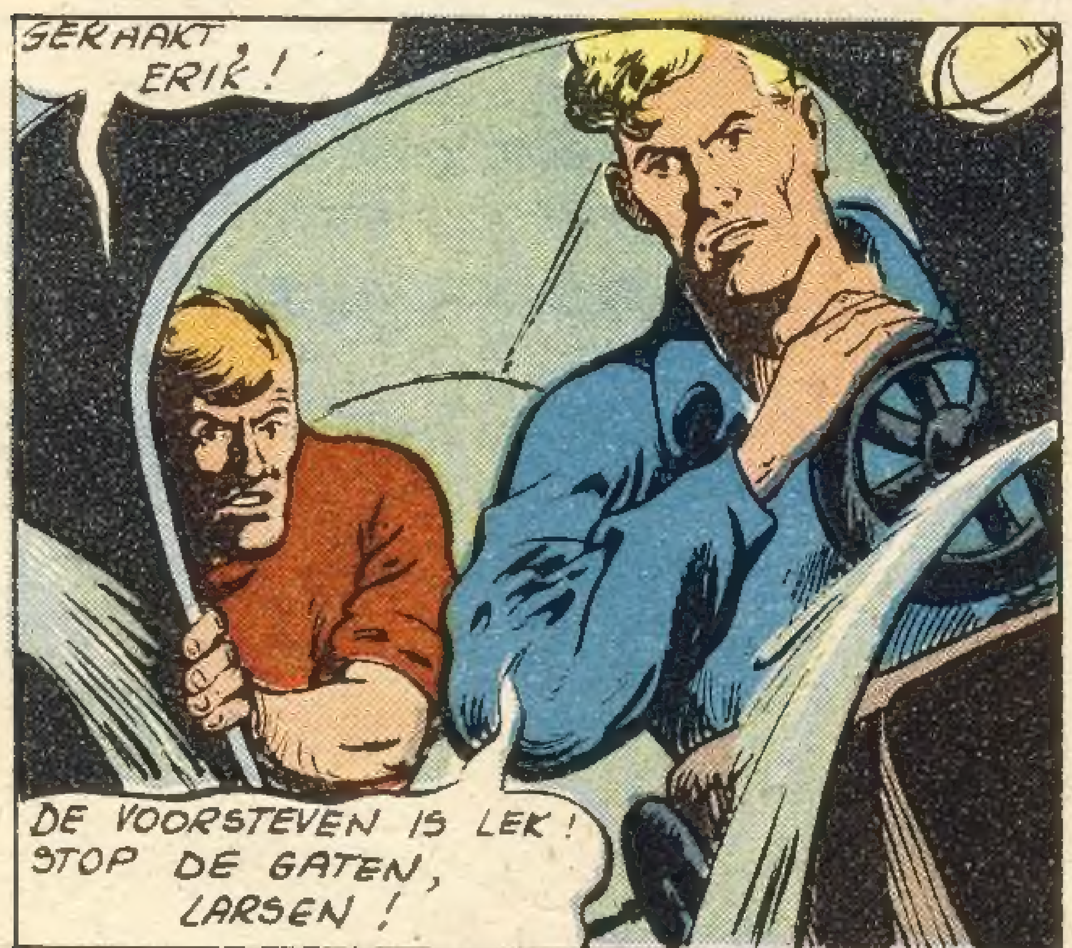

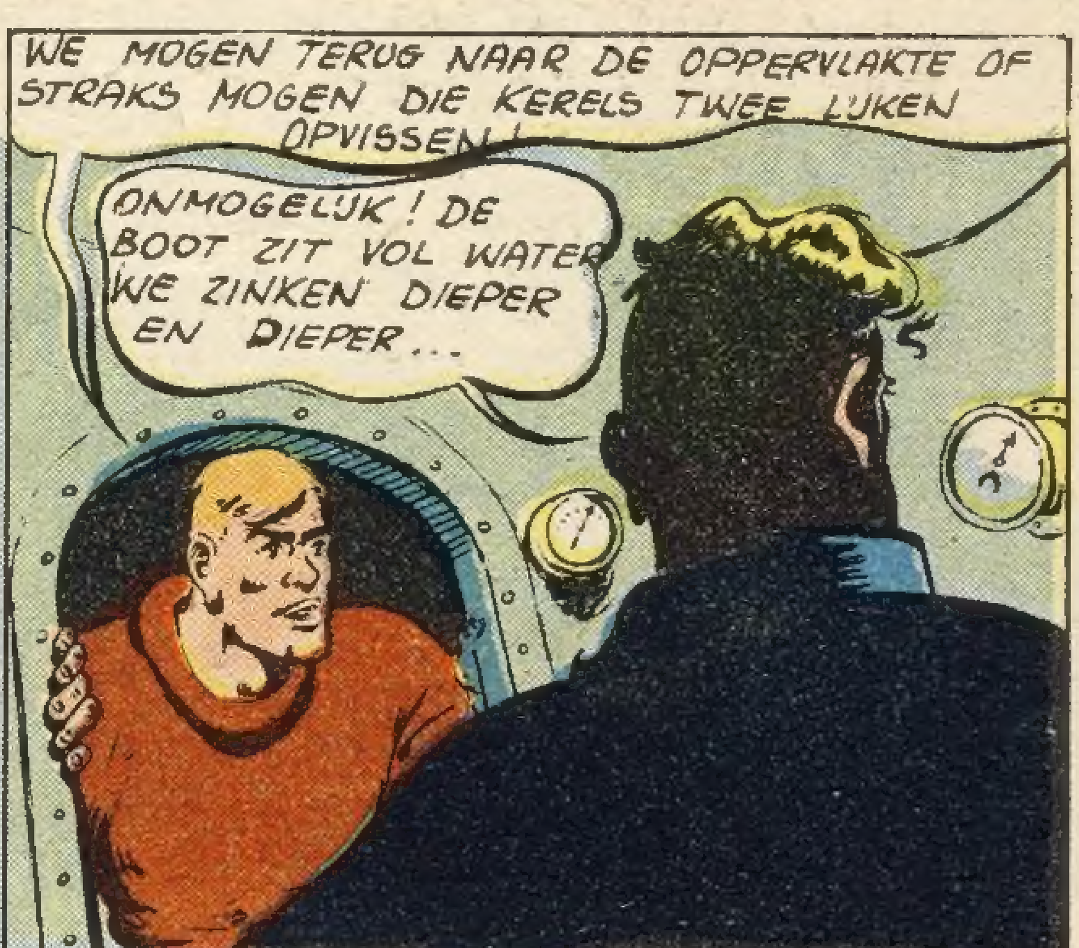

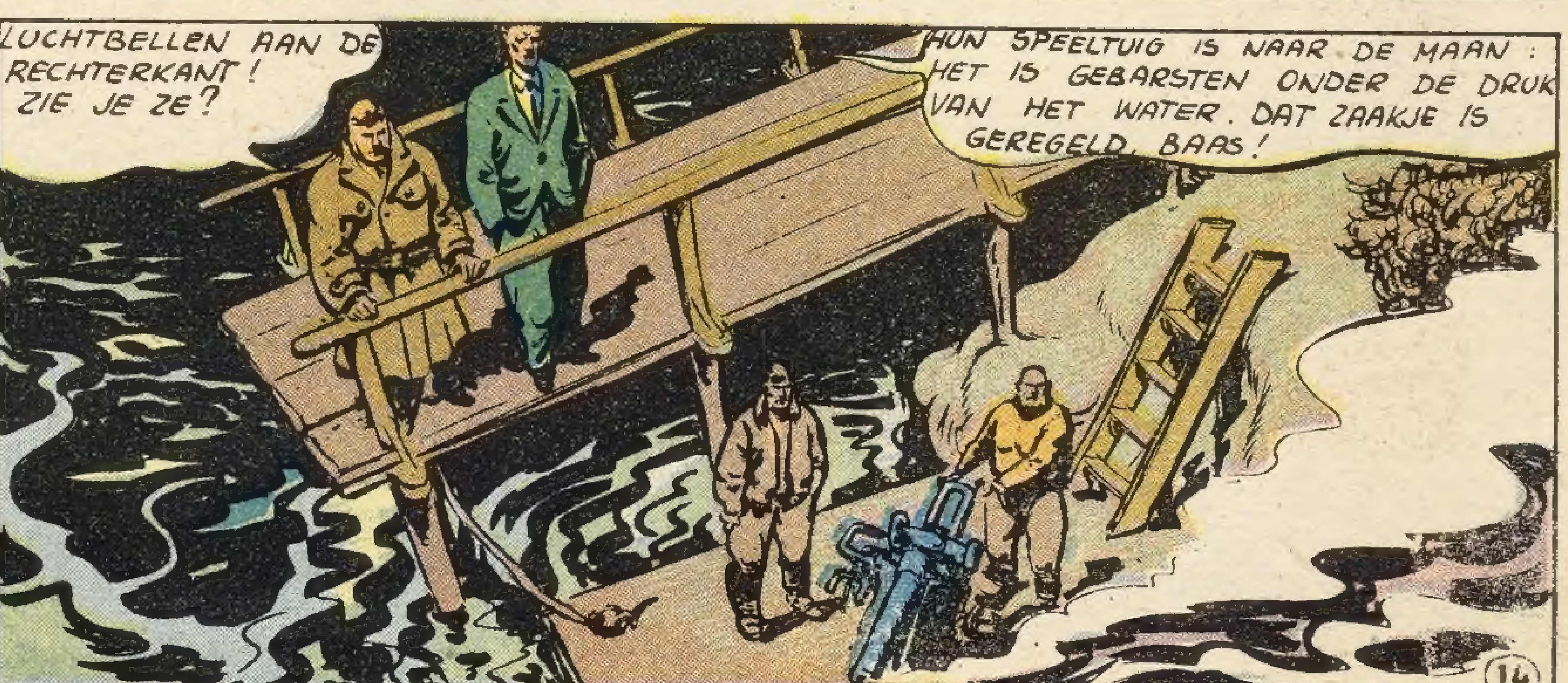

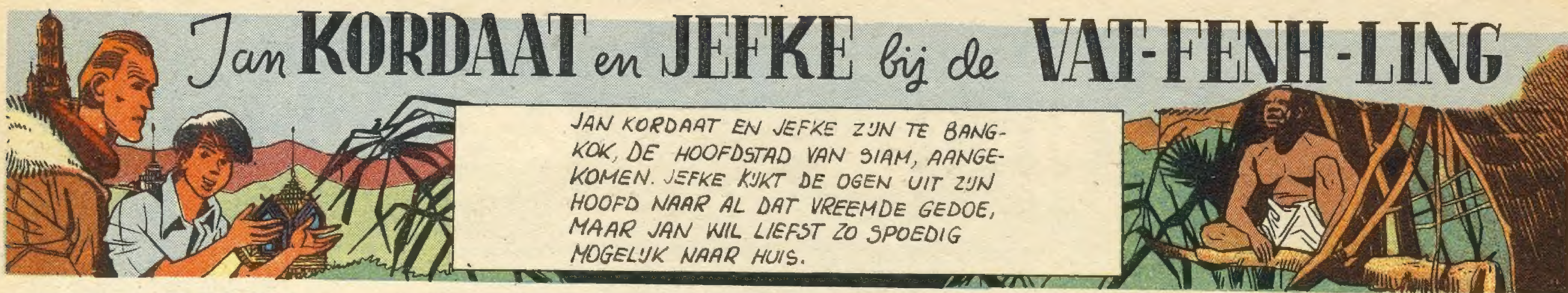

Jan KORDAAT en JEFKE bij de VAT-FENH-LING
JAN KORDAAT EN JEFKE ZIJN TE BANGKOK, DE HOOFDSTAD VAN SIAM, AANGEKOMEN. JEFKE KIJKT DE OGEN UIT ZIJN HOOFD NAAR AL DAT VREEMDE GEDOE, MAAR JAN WIL LIEFST ZO SPOEDIG MOGELIJK NAAR HUIS.

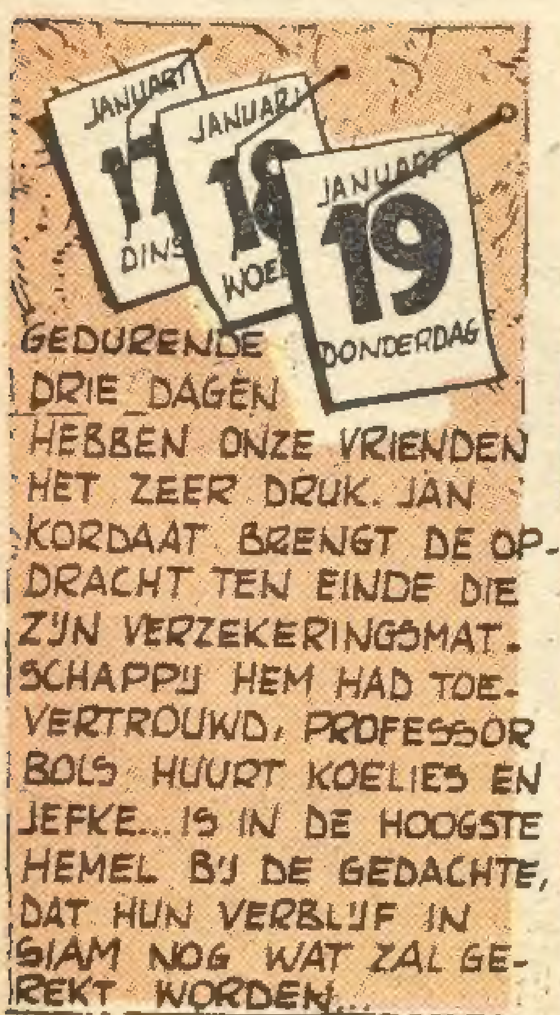

DROMMELS! DE PROFESSOR IS VERDWENEN IN HET GEHARREWAR!
WE ZULLEN HEM WEL TERUGVINDEN, PICCO.

V.2x-A

'S AVONDS, IN JANS APPARTEMENT TE BANGKOK...
LAAT IK ME NU VOORSTELLEN: IK BEN DOCTOR PIETER BOLS, PROFESSOR AAN DE UNIVERSITEIT TE AMSTERDAM. IK BEN NAAR SIAM GEKOMEN OM EEN BIJNA VOLKOMEN VERDWENEN MENSENRAS TERUG TE VINDEN. DE NOORDELIJKE STAMMEN NOEMEN HEN DE "VAT-FENH-LING"
EN VERDER, PROFESSOR?

JAMMER GENOEG BEN IK ER NIET IN GESLAAGD ZE TE ONTDEKKEN. IK BEN IN DE HANDEN VAN BLANKEN GEVALLEN DIE ME GEVANGEN HIELDEN EN ME ZONDER TWIJFEL ZOUDEN OMGEBRACHT HEBBEN, ALS IK ER NIET IN GESLAAGD WAS TE ONTSNAPPEN... MAAR ZONDER UW HULP ZOU ER NU VAN MIJ GEEN SPRAKE MEER ZIJN!

WAT HEBBEN DIE KERELS TEGEN U PROFESSOR?
IK VERMOED DAT ZE WETENSCHAPPELIJKE CONCURRENTEN ZIJN EN OOK OP ZOEK NAAR DE "VAT-FENH-LING"!
E'WEL, PROFESSOR, WE ZULLEN DIE LUI EENS MORES LEREN!

JANUARI
19
DONDERDAG
GEDURENDE DRIE DAGEN HEBBEN ONZE VRIENDEN HET ZEER DRUK. JAN KORDAAT BRENGT DE OPDRACHT TEN EINDE DIE ZIJN VERZEKERINGSMATSCHAPPIJ HEM HAD TOEVERTROUWD, PROFESSOR BOLS HUURT KOELIES EN JEFKE... IS IN DE HOOGSTE HEMEL BIJ DE GEDACHTE, DAT HUN VERBLIJF IN SIAM NOG WAT ZAL GEREKT WORDEN...

WEL, JEFKE, BEN JE KLAAR?
NATUURLIJK, PROFESSOR!
MOGEN WE U NOG EEN EINDJE VERGEZELLEN, PROFESSOR?

de BAARD en de KALE

BADEN-POWELL

Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co.